

És kezdődik

Tegnap vettem észre, hogy a telefonom csinált egy „legkedveltebb kapcsolatok” mapát a névjegyzékek között: Uracs Erzsi, Popović Ildi és Színház Flori. A híváslistán pedig teljesen véletlenszerű sorrendekben bukkannak fel ők, hárman. Pont úgy, mint a klubban is – na jó, az nem annyira véletlenszerű, de! Belépek, még nyugalom. Bennem is egyre többször, de a klubban is. Várom a többieket, akik lassan szűrődnek be. Dávid például egy 2 x 1-es gipszkartonnal, Mari pedig pogácsákkal.

Erzsi érkezik, csinos és felkészült, kezében a kék irattartóval, amin egy még kékebb virág van. Na abban az irattartóban van a tudományok egy része. Kicsapja, és elkezdjük átvenni, hogy mikor és főleg, hogy kívül vacsoráznak az érkező vendégek. A következő oldalon vannak a feladatok, azokat is átnyalazzuk, amikor előkerülnek a foglalt feliratú táblák. Ma 91-et ragasztunk ki. Majoros Robi lent van, ránk nézve csak annyit mond: „mindenkinek van egy keresztje...”

Közben már itt van Ildi, naprakészen hozza a friss információkat, általában már színházasan öltözve libben be, kellemes illatfelhőt hagyva maga után. Hopp, ott egy Máté, a TV-sek megitták a kávéját, a zsűriből már ketten itt vannak, telik a klub, múlik az idő, zsiszeg a nép, és én ezt úgy szeretem. Mint egy jól megrendezett jelenet, amiből olyan sokat láthatunk ezekben a napokban. De közben meg sohasem ugyanolyan.

Nem is olyan egyszerű itt a végéhez oly közel összefoglalni a rengeteg történetet, találkozást, beszélgetést, színpadépítést és -lebontást. Ezt a fajta közös akarást, vállalást, amely egy irányba tereli a közösséget. Ettől erőteljes ez ennyire. Korosztályok találkoznak és állnak be mindannyian a Találkozó ernyője alá, átítatva különböző hangulatokkal. Véleményeznek, visszakérdeznek, meghallgatnak.

Nekem először adatott meg részese lenni ennek, a jó értelemben vett hullámszásnak, ami nem mondom néha viharrá is tud válni rövidebb időre, de erre már kitaláltuk a megoldást, vagy legalábbis egy jelmondatot: „*problémák jöhetnek, jönnek is, de megoldjuk!*”. A színpalak mögötti élet legalább olyan izgalmas és változatos, mint a színpadon lenni. Az említett gipszkarton egyre csak telítődik a nevekkel és már fotóból is van vagy száz. Emőke

kétpercesei is itt teremődnek meg, ide térnek vissza a színészek, itt járkalunk fel és alá válaszokat, megoldásokat keresve.

Hálás vagyok a szintársulatokért, az előadásokért, az azt követő értékelésekért, amiből annyi mindent tanulhat még az is, aki nem foglalkozik színjátszással. Egy idő után megformálódik az ember fejében egyfajta váz, amely az értékelés alapját képezi, így a következő előadásokat értőbb szemek figyelhetik. Hálás vagyok az állandó bátyáért, a telefonom legkedveltebb névjegyeiért, akikre mindenkor lehet és kell is támaszkodni. Tamaráért, Zsókáért, a gyors megoldásokért. Hálás vagyok a közönségért, a jelenlétükért, a soha nem üresedő színházteremért.

A végén székemet elfoglalva hátranézek, látom Flórit a megszokott helyén, Darázs Imre csukja az ajtót, a függöny összehúzza, a terem elsötétül, és kezdődik.

Erdélyi Lenke

Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója Temerinben¹

Kihívások, célok és közösségi élmények

Már második alkalommal ad otthont Temerin a színjátszó szemlének, amely tíz napon át várja az amatőr színjátszás iránt érdeklődő közönséget. A szervezés komoly előkészületeket igényel, amelyben sok lelkes segítő vesz részt. A szervezőgárda folyamatosan egyeztet és koordinálja a munkákat. Erdélyi Lenkével, a szervezőcsapat egyik tagjával beszélgettünk a rendezvény kihívásairól, céljairól és arról, hogyan épül fel ez az eseménysorozat.

– Három éve, amikor a színjátszó szemle először zajlott Temerinben, Szegeden tanultam, így még nem voltam aktívan jelen a színház „belső” életében. Jelenleg a szervezést egy háromtagú bizottság alakítja, **Uracs Erzsébet** és **Varga Flórián** mellett jómagam is a csapat része vagyok. **Popović Ildikó** nevét még fontos kiemelni ezen a ponton, aki édesanyjai teendői mellett rendszeresen segíti az előkészületeket, és az előző, Temerinben megrendezett Találkozó ideje alatt gyűjtött tapasztalataival gördülékenyebbé teszi a munkafolyamatokat. Bár mi hozzuk meg a fő döntéseket, a lebonyolítás rengeteg ember munkáját igényli. A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület tagjai is aktívan részt vesznek, mindenki segít, hozzájárul a munkához. Fontos, hogy mindenre felkészüljünk annak érdekében, hogy a házigazda szerepét az eseményhez méltó módon töltsük be.

A szervezőcsapat folyamatosan egyeztet a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetséggel (VMMSZ) és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézettel (VMMI), így folyamatosan összeköttetésben állnak az illetékes szervezetekkel. Jelenleg a rendezvény apró részleteit dolgozzák ki.

– A tervezési folyamat zajlik: ki, mikor lesz jelen, milyen feladatokat bízhatunk rá, és hogyan valósul meg a vendégek fogadása. A szervezés egy összetett rendszer, amelyben sok kis hangya dolgozik együtt ugyanazért a célért. Ha ezek a fogaskerekek jól illeszkednek, akkor minden működik. Még sok a kérdés, de csapatunk nagyon összetartó, napi szinten kapcsolatban vagyunk egymással.

A temerini közösség már hosszú ideje fontos szereplője a vajdasági magyar színház életének.

– Az utóbbi években László Sándor rendező vezetésével az amatőr színjátszó csoport új lendületet kapott. Tavaly a Jáccunk Trupp a *Portugál* című előadással elnyerte a fődíjat. Ekkor néhányunkban megfogalmazódott a gondolat, hogy a következő évben ismét Temerin adhatna otthont ennek a nagy hagyományú rendezvénynek. Ez jó alkalom minden

¹ Az interjú március végén, a Találkozó megnyitója előtt készült.

egyesület, település és közösség számára, hogy még inkább felpezsdítse a színházi életet. Az emberek nagyon várják az előadásokat, és ez megerősít bennünket abban, hogy érdemes dolgoznunk ezen az eseményen.

A szemlére Vajdaság számos pontjáról érkeznek amatőr színjátszók, és összesen tizenhat előadást láthat majd a közönség. Az érdeklődők akár több darabot is megnézhetnek egy nap, hiszen naponta legalább két, de akár három előadás is szerepel a programban.

- Hány tagból áll a zsűri, és hogyan zajlik az értékelés?

- A szakmai zsűri háromtagú, de ezen kívül lesz egy hét tagból álló közönségzsűri és egy ötfős diákzsűri is. Ez nagyon izgalmas, mert így nemcsak a szakmai szempontok érvényesülnek az értékelés során, hanem a közönség és a fiatalok véleménye is fontos szerepet kap. A közönségzsűri tagjai közé olyan aktív színházlátogatókat választottunk, akik a legtöbb fellépést meg tudják nézni, így releváns véleményt formálhatnak a produkciókról. A diákzsűri pedig középiskolás tanulókból áll, akik más szemszögből figyelik az előadásokat, és a rájuk jellemző, olykor újszerű és alternatív meglátásaikkal gazdagítják az értékelést.

- Milyen új kezdeményezések vannak az idei szemlén?

- Az idén különösen nagy hangsúlyt fektetünk arra, hogy minél szélesebb közönséget vonjunk be. Ennek egyik módja, hogy néhány dél-bácskai szórványtelepülésről kisbuszokat indítunk annak érdekében, hogy azok is eljuthassanak az előadásokra, akiknek nehezebb lenne megszervezni az utazást. Emellett fokozzuk a jelenlétünket a közösségi médiában is. Rövid videókat, interjúkat és kulisszák mögötti felvételeket készítünk, amelyeket Facebookon és Instagramon is megosztunk. A cél az, hogy a nézők ne csupán az előadásokat lássák, de a próbák hangulatát, a színészek felkészülését és a szervezés kulisszatitkait is. Ezeket a tartalmakat nemcsak a színház munkatársai készítik, hanem fiatal, lelkes középiskolás tanulók és egyetemi hallgatók is segítenek ebben. Szeretnénk egy olyan dokumentációt létrehozni, amely nem csupán a jelenlegi közönség számára érdekes, hanem a jövőben is visszanezhető lesz.

- Milyen célokat tűztetek ki a szemlével kapcsolatban?

- A legfontosabb célunk az, hogy népszerűsítsük az amatőr színjátszást, és hogy minél többen felfedezzék, mennyire értékes mozgalmról van szó. Itt nem csupán egy előadást láthatnak a látogatók, a színház összehozza az embereket, közösségi élményt nyújt. Szeretnénk, ha a szemle hozzájárulna ahhoz, hogy a színház továbbra is és még hosszú időn keresztül fontos szerepet kapjon a kulturális életben. Ezenkívül fontos számunkra, hogy minél több színjátszó csoporttal kapcsolatot teremtsünk és építsünk. A szemle nemcsak verseny, hanem egy találkozási lehetőség is, ahol a különböző csapatok megismerhetik egymást, tanulhatnak egymástól, és új együttműködések születhetnek.

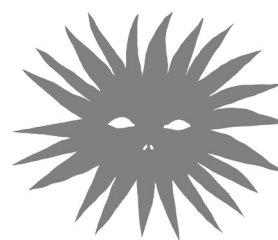
- Mit jelent Temerin számára, hogy ismét otthont ad ennek a rendezvénynek?

- Nagyon sokat jelent, hiszen Temerin mindig is erős színházi hagyományokkal rendelkezett. A helyi közösség rendkívül aktív, és az emberek szívesen látogatják az előadásokat. Az, hogy másodjára is mi adunk otthont a szemlének, egyfajta elismerése annak, hogy a temerini színházi élet virágzik. A helyi amatőr színjátszásnak komoly múltja van, és az elmúlt években László Sándor rendező vezetésével új lendületet kapott. Emellett a szemle lehetőséget ad arra, hogy temerinek még jobban bekapcsolódjanak a színházi világba. Sok olyan néző van, aki évek óta hűségesen látogatja az előadásokat, és ez remek alkalom arra, hogy még többen csatlakozzanak hozzájuk.

- Milyen hangulatot vártok az idei szemléből?

- Azt reméljük, hogy hasonlóan lelkes és támogató közönség lesz, mint három évvel ezelőtt. Akkor is mindennap nagy érdeklődés kísérte az előadásokat, és reméljük, hogy az idén is sikerül ezt a színvonalat tartani. A színjátszó csoportok szintén izgatottan várják az eseményt, és biztosak vagyunk benne, hogy sok emlékezetes pillanatot fogunk együtt átélni.

Móricz Éva

A színpad varázsa és az amatőr színjátszás közösségi ereje

A színház mint önkifejezés és közösségépítő élmény a fiatalok számára

Zelenka Máté fiatal színész, az amatőr színház elkötelezett híve, aki az utóbbi években nemcsak új szerepeket öltött magára a színpadon, hanem egy olyan közösség tagja lett, amely számára nem csupán hivatást, hanem életformát is jelent. A színház neki mindig több volt egy művészeti ág nál: tér, ahol szabadon kifejezheti magát, új szerepeket próbálhat ki, és élményekkel gazdagodhat. Az amatőr társulatban való részvétel lehetőséget nyújt, hogy kibontakoztassa színészi vágyait, miközben egy támogató közösség tagjaként formálódik. A fiatal színész nemcsak a színpadi szerepekre koncentrál, de arra is, hogy a közönséget és a társulatot egyaránt inspirálja. Az alábbi interjúban beszélgetünk Máté színház iránti szenvedélyéről, az amatőr színház varázsáról, valamint arról, hogyan illeszkedik ez az életébe, és milyen jövőbeli tervei vannak ezen a téren.

- A színjátszás hogyan vált az életed részévé, és hogyan találtad meg ezt az utat? Milyen előzményei voltak annak, hogy színészként kezdj el dolgozni, és hogyan alakult ki a kapcsolódásod a színházzal mint művészeti ággal?

- Óvodáskoromban kezdtem el színészkedni, első szerepem Az aranyszörű bárány című mesében volt, amelyben a királyt alakítottam. Emlékszem, hogy már akkor beleszerettem a színpad varázsába, a közönség előtt való szereplés különleges élménye meghatározó volt számomra. Ahogy telt az idő, az iskolás éveim alatt mindig csatlakoztam színjátszó csoportokhoz, minden egyes új szerep és próbalehetőség izgalmas kihívást jelentett. Az, hogy a színház a mindennapjaim része lett, akkor vált igazán világossá, amikor László Sándor megalapította a Jáccunk Truppot, és én az elsők között csatlakoztam. Azóta pedig nemcsak egy szereplő vagyok, hanem egy közösség tagja is, ami folyamatosan motivál a színház iránti szenvedélyem fenntartásában és továbbfejlesztésében.

- A színház mint művészeti forma, hogyan alakította át az életed?

Van olyan pillanat, előadás vagy szerep, amely igazán meghatározó volt számodra, és amely megerősítette a színház iránti elköteleződésedet?

- A legemlékezetesebb előadás számomra a Koldustetű volt, amelyet A kárókatona még nem jöttek vissza című könyv alapján ál-

lítottunk színpadra. Az előadás végén van egy különösen meghatározó jelenet, amely Gergján halálát ábrázolja. Ez nekem rendkívül erőteljes és gyönyörű pillanat volt, amely azóta is mélyen bennem él. A füstgép be volt kapcsolva, a füst betéritette a színpadot, én pedig alig tudtam megállni, hogy ne „vigyorogjak”, mivel

ez egy haláljelenet volt, de mégis annyira örültem a füstnek.

- Az amatőr színházi világban való részvétel milyen hatással volt a személyes életedre és a közösségi kapcsolataidra? Mi teszi különlegessé az amatőr társulatok működését, és miért érzed magad otthon ebben a közegben?

- A színház állandó része az életemnek, olyan közösséghez tartozom, amelyben nem csupán összetartó társaság vesz körül, de lehetőségem van arra is, hogy kibontakoztassam a színészi éneket és szórakozzak. Itt szabadon megélhetem a színház iránti szenvedélyemet anélkül, hogy hivatalos színészakadémiára kellene járnom.

- Hogyan építed be az amatőr színjátszást a mindennapi rutinodba? Hogyan alakítja a színjátszás a hétköznapijaidat, és milyen szerepet játszik a színház az életed más területein?

- Mivel jelenleg nem járok iskolába, a mindennapjaim viszonylag egyszerűen alakulnak, és több időm marad arra, hogy teljes mértékben a színházra összpontosítsak. A színészet

iránti elhivatottságomnak köszönhetően sok időt tudok szentelni a színházi munkáknak: nemcsak a saját próbáimra járok rendszeresen, de aktívan részt veszek mások előadásain, és figyelemmel kísérem a próbáikat is.

- Milyen jövőbeli terveid vannak a színjátszás terén? Hogyan szeretnéd a jövőben megélni a színházat, és milyen hosszú távú elképzeléseid vannak az amatőr színjátszásban?

- Valaha voltak terveim, hogy elmegyek színészakadémiára, és komolyabban a hivatásos színészet irányába lépek, de az évek alatt arra jutottam, hogy nem ez az én utam. Most már biztos vagyok benne, hogy az amatőr színház világában szeretném folytatni, amelyben ugyanúgy kifejezhetem magam. Az amatőr színház belefér az életembe úgy, hogy nem veszi el az összes időmet, mégis lehetőséget ad arra, hogy teljes mértékben kiéljem magam benne. Itt szabadon alkothatok, próbálgathatom a határait, és közben olyan közösségi élményeket szerzek, amelyek nélkül nem lenne ugyanaz az életem.

Csanádi Jázmin

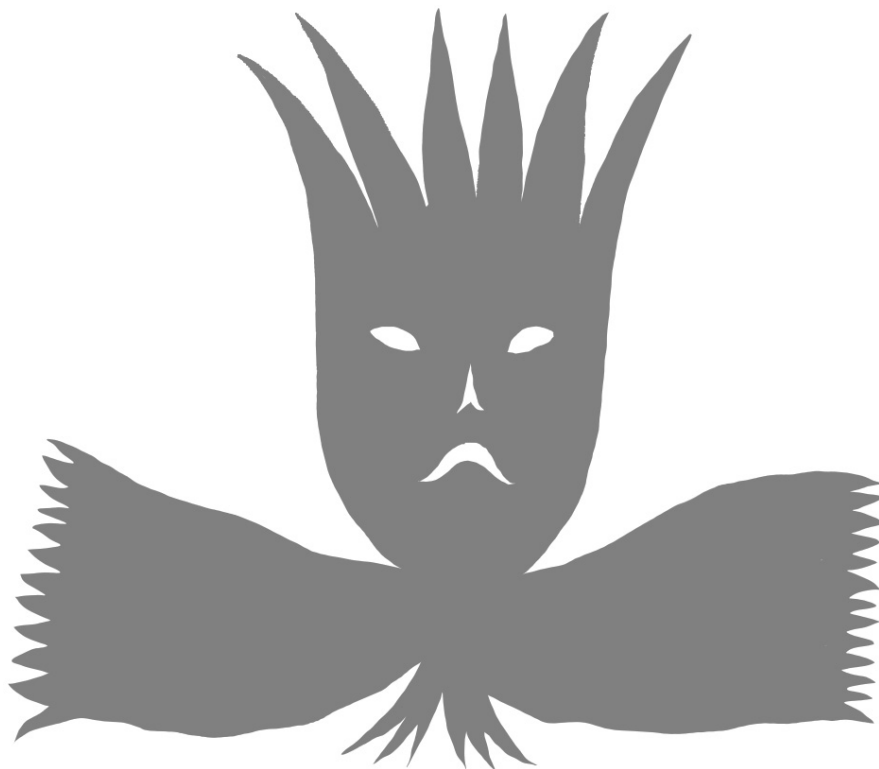

Akiknek a segítsége nélkül nem jött volna létre a XXIX. Találkozó

A helyi segítő kezek

Uracs Erzsébet
Popović Ildi
Varga Flórián
Fehér Mária
Darázs Imre
Faragó Szabolcs
Zelenka Máté
Samu Dávid
Tóth Emőke
Varga Somogyi Dóra
Francia Dániel
Szabolcski Erik

Pásztor Ilona
Gyuga Alisza
Nagy Szabolcs
Nemes Ildikó
Kurcinák István
Elek Árpád
Utasi Dóra
Majoros Lara
Gombár Viktor
Csorba Sára
Erdélyi Lenke

Az angyalok hallgatnak – a színjátszók beszélnek

Az '56-os forradalom árnyalt története

Az újvidéki Európa Kollégium Színjátszó Szakköre *Az angyalok nem sírnak* című történelmi drámát vitte színre. A Kiss József által írt darab az 1956-os forradalom hősi és sötét oldalát egyaránt bemutatja – fiatal színjátszók tolmácsolásában, akik nemcsak a szerepüket tanulták meg, hanem saját határaikat is feszegették. A próbák, a karakterformálás, a jelmezkészítés és a lelki átlényegülés mind hozzájárult ahhoz, hogy az előadás túlmutasson a történelmi emlékezésen és egy közösségi élménnyé váljon.

„A darab legfőbb üzenete a közösség és a szeretet ereje, hiszen a tragikus történelmi helyzetekben is ezek az értékek adnak kapaszkodót” – hangsúlyozza **Gusztory Endre** rendező.

– Az '56-os forradalomról minden évben megemlékezünk, de ez legtöbbször verses-zenés műsor formájában valósul meg. Szerettünk volna valami mással előállni, valami színházibbal, ami más szemszögből mutatja be az eseményeket. A darabot **Dupák Fannival** találtuk, akivel együtt vezetjük az Európa Kollégium Színjátszó Szakkörét. Természetesen meghúztuk a szöveget, kicsit alakítottunk rajta, hogy jobban illeszkedjen hozzánk és a lehetőségeinkhez. Ami számomra különösen érdekes benne, hogy több oldalról mutatja be a forradalmat, nemcsak a hősi, pozitív oldalt, hanem a félelmetesebb, sötétebb aspektusokat is. Szerintem ez a közönségnek is élményt nyújt, mert árnyaltabb képet ad.

A legnagyobb kihívást a térbeli különbségek jelentették. A próbák a kollégium dísztermében zajlottak, az előadást viszont egy nagy színpadon kellett játszaniuk.

– Figyelnünk kellett arra, hogy amikor egy teljesen másik térbe kerülünk, akkor is működjön a darab. Átrendeztük a jeleneteket, alkalmazkodtunk, és végül szerintem sikerült megoldani mindent – mondta a rendező.

Barsi Árpád az előadás egyik legkarakteresebb figuráját, Mayer Ernőt, az Állam-

védelmi Hatóság alezredesét alakítja. A szigorú, kötelességközpontú tiszt nem csupán a forradalom, de a saját családja ellen is harcol, ha az érzelmeik az útjába állnak.

– Egy távolságtartó, kemény ember, aki a munkát minden más elé helyezi. Van egy lánya és egy felesége, de nem igazán tud mit kezdeni az érzelmeikkel. Inkább a kötelesség felől közelíti meg az életet.

A szerep nem volt teljesen idegen számára, még ha saját élethelyzetéből nem is tudott

közvetlenül meríteni.

– Nem vagyok apuka, és még csak nem is a negyvenes éveimben járok, de a karakter feszültségei, indulatai ismerősek voltak számomra. Szeretek kiabálni, úgyhogy ez a része egészen természetesen jött – mesélte Árpád.

A feleség – a háborút megjárt, megtört, mégis rendíthetetlen nő – karakterét **Rapos Emma** formálja meg. Bár saját élettapasztalata messze áll az általa alakított Zsuzsától,

mély megértéssel és elkötelezettséggel közelített hozzá.

- Számomra sokkal inkább a lelki felkészülés jelentette a munka lényegi részét, mint a szövegtanulás. A szerep eljátszása nemcsak kihívás, hanem élmény is. Szerintem sikerült közel kerülnöm a karakterhez annyira, hogy hitelesen el tudjam játszani a színpadon – mondta Emma.

Az előadás egyik legfiatalabb karaktere Tibike, a 12-13 éves forradalmár, akit **Kerekes Zalán** alakít.

- Tibike nagyon komolyan veszi a szerepét. Mindenáron részt akar venni a forradalomban. Segíteni akar a többieknek, és nem hagyja, hogy gyerek mivolta visszatartsa. A darabon körülbelül január közepe óta dolgozunk. Először csak szövegmondás volt, aztán elkezdtek elhelyezni a jeleneteket a térben is. A próbák szervezése nem volt könnyű, mivel mindenkinek sok a dolga és más elfoglaltságai vannak, így gyakran nehéz volt megfelelő időpontot találni. Viszont voltak részpróbák is, kisebb csoportokban dolgoztunk, tehát úgy oldottuk meg, ahogy módunkban állt – fejtette ki Zalán.

Tatárka Zsófia az orvos szerepében lép színpadra – de a háttérben is kulcsfigurája az előadásnak. Ő felel a jelmezek nagy részéért és az előadás vizuális világáért.

- Egy történelmi előadásnál különösen fontos, hogy ne csak a szöveg és a színészi játék vigye át az üzenetet, hanem a külsőségek

is segítsenek megidézni a kort. Történelemtanárként ez számomra szívügy.

A jelmezek egy része eredeti – például az egyik jelenetben Zsófia dédapjának katonai egyenruhája is látható –, a többit pedig ő maga készítette vagy állította össze.

- Az ingemen lévő kitűzőt, a fejrészt és a kötényt kézzel varrtam. Igyekeztem olyan darabokat keresni vagy készíteni, amelyek a lehető legjobban tükrözik az adott korszak öltözködését.

Zsófiának a történelem nem csupán a munkája, de a szenvedélye is: Magyarországon aktívan foglalkozott hagyományőrzéssel, ahol korhű ruhákban, fegyverekkel, csatajeleneteket is újrajátszva segített a közönségnek megérteni az adott korszakot.

- A hitelesség számomra nagyon fontos. Lenyűgöz, ahogyan a színésztársaim szinte szubtilis módon simulnak bele ebbe a világba – nemcsak öltözetben, hanem mozgásban és gesztusokban is.

Az orvos szerepe ugyan rövid, de annál nagyobb kihívást jelentett.

- Kevés szóval kell sokat mondani. Az orvos nem csupán egy szakmát képvisel, de egyfajta csendes ellenállást is a diktatúrával szemben. Ez mindig izgalmas feladat: hogyan tudunk egyetlen jelenetben árnyalt karaktert mutatni – fogalmazott Zsófia.

Móricz Éva

A gólya hozta – a nevetést is

Margaret Mayo *A gólya* című bohózatával nevette meg a közönséget a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja

Most sem okoztak csalódást a tóbai amatőr színjátszók, akik leggyakrabban vigjátékkal kedveskednek a közönségnek, azt tapasztalják ugyanis, hogy erre van igény a faluban és a környező településeken. A temeríniek is jól fogadták az angol bohózatok jellemvonásait kiválóan bemutató *A gólya* című művet, ami egy könnyed, szórakoztató előadás.

A darab a házasság és a családi élet körüli félreértésekre épít, és közben rengeteg komikus helyzetet generál. A szereplők bonyolult, vicces szituációkba keverednek, miközben próbálnak megoldani egy-egy problémát, mindezt a helyzetek abszurdításának fokozódása mellett. És bár a darab alapvetően szórakoztató, mélyebb társadalmi kommentárt is tartalmaz a korabeli társadalom és családmodell kérdéseiről, különösen a házasság és szülői szerepek dinamikájáról. Barátnője segítségével milyen abszurd módszereket alkalmaz Kitty, hogy visszacsábítsa férjét,

akivel megromlott a házassága? Kiderül a tóbai színjátszók előadásából, amelyben Alfréd szerepében **Szántó Tivadart**, az egyesület szervezőtitkárát, a lelkes színjátszó társulat áldozatkész és oszlopos tagját látjuk.

– Úgy érzem, hogy kellően beleéltem magam a szerepembe, és jól hoztam Alfrédot a színpadon. Nagyon sok szövegem volt, és betegség miatt a próbafolyamat is elhúzódott, de mindannyian úgy érezzük, hogy azt nyújtottuk a közönségnek,

amit szerettünk volna. Tóban és környékén kimondottan ez iránt a műfaj iránt van igény, éppen ezért komolyabb darabokkal nem is próbálkoztunk, de már felvetődött az is, hogy mi lenne, ha egyszer mégis bevállalnánk. Néhány évvel ezelőtt **Király Sándorral**, a nagyikindai társulat vezetőjével, rendezőjével beszélgetve szóba került egy esetleges tóbai és nagyikindai közös produkció, ami egy komolyabb előadás lenne. Bízom benne, hogy létrejön az együttműködés, ami véleményem szerint mindkét társulat hasznára válna – emelte ki Tivadar, aki a Találkozó jelentőségére is kitért. – Nagyon jó lehetőség arra, hogy új embereket ismerjünk meg, találkozzunk a régi barátokkal, de a zsűri értékelése, esetleges kritikája is rendkívül hasznos, hiszen általa tudunk fejlődni – hangsúlyozta.

Az előadást **Lackó Farkas Erzsébet** rendezte, valamint Kitty-t is ő alakítja a színpadon. – Ez a szöveg már néhány éve ott fekszik az egyesület fiókjában. Élve a Három kívánság nevű mentorprogram lehetőségével **Virág György** segítségével egy kicsit meghúztuk, a társulatra igazítottuk,

hogy pörgős legyen az előadás. Úgy érzem, hogy jól sikerült, a közönség értette a darab üzenetét, hogy az asszony mi mindenre képes annak érdekében, hogy maga mellett tartsa a férjét. Akár még hazugságra is – emelte ki a rendező. Erzsébet szerint más szórányletelekhez viszonyítva Tóba még viszonylag jó helyzetben van, hiszen vannak olyan színjátszók, akik rendkívül lelkesek, és akiket be lehet vonni egy-egy előadásba. És ezért végtelenül hálásak a tóbaiak.

Ádám Csilla

A miniszter lép, a közönség nevet

Újra vígjátékot hoztak a kupuszinaiak

A kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport tagjai az idén ismét bebizonyították, hogy a nevetés a közönség legjobb barátja. A társulat ezúttal *A miniszter félrelép* című bohózzattal érkezett a találkozóra. Nem is akárhogy. A vidám kacajokat könnyedén csalogatták elő a nézőkből.

Molnár József rendező számára már a darabválasztás során sem volt kérdés, hogy merre billenjen a mérleg. – A múlt év kivételével mindig humoros darabbal készültünk. A társulat fel is tette a kérdést, hogy miért nem maradtunk a vidám előadásoknál? Nekiláttam a válogatásnak, mígnem a kezembe akadt *A miniszter félrelép* című darab. Mindaddig nem ismertem az előadást, de nagyon megtetszett és láttam a társulatot benne, ezért ez mellett döntöttem. A szemlék során ez a második mű, amit zene nélkül dolgoztunk fel. Ebbe az előadásba viszont nem illett bele az élő zenei kíséret, amit már megszokhattak tőlünk. Kizökkentette volna a történéseket. Visszatekintve az előző évekre, talán most zajlottak a leggördülékenyebben a próbák. Karácsonykor láttunk neki a munkának és a múlt hónap végén már be is mutattuk ezt a kétfelvonásos darabot. Kiemelném, hogy a szereplők meglepően élvezték a próbákat. A legtöbbször az van, hogy mire eljutunk az utolsó próbáig egy kicsit beleunnak a munkába. Ez most szerencsére elmaradt. Otthon és Adán bemutattuk már a darabot. Mindkét alkalommal jó visszajelzést kaptunk a közönségtől és bízom benne, hogy Temerinben is így lesz. Nagyon fontosnak tartom, hogy minden évben itt legyünk a Találkozózn, mert a folyamatos fejlődést hozza el nekünk. Mindig ragad ránk valamilyen új tudás, és persze fontos a szakmai visszajelzés is.

Mindezek mellett azonban nem győzöm hangsúlyozni, hogy a közönség áll az első helyen – fogalmazott a rendező. A miniszter szerepét **Molnár Oszkár** formálta meg, akitől megtudtuk, hogy a legnagyobb kihívást a terjedelmes szöveg elsajátítása jelentette az előadásban. – Megszoktuk, hogy zenés előadásokat készítünk. Azokban, amíg tart az ének kicsit meg lehet pihenni. *A miniszter félrelépben* viszont erre nem volt

lehetőségünk. Hatalmas összpontosítást igényel és százszázalékosan benne kell lenni a jelenetekben. Egy apró hiba is az előadás kárára mehet. Ebből a szempontból nagy feladat volt mindannyiunknak ez az előadás. A legelső olvasópróbán négy órán át olvastuk a szöveggönyvet. Én magam öt éve vagyok a színpadon, korábban a zenekart erősítettem az előadásokban. Azt gondolom, hogy Kupuszinán szinte beleszületnek az emberek a színjátszásba, mert sokan már iskoláskorukban bekapcsolódnak a munkába. A magam részéről ez hatványozottan igaz, hiszen az édesapám a rendező. Azt gondolom, hogy jól vezeti a társulatot, mert engedi, hogy kibontakozzunk. Előbb megfigyeli a mi meglátásainkat, azután pedig érkeznek az útbaigazítások – mesélte a főszereplő. A kacér titkárnő szerepét **Tadián Viola** kapta, aki szintén oszlopos tagja a társulatnak. – Józsi bácsi felhívott, hogy vállalnék-e egy statiszta szerepet az egyik darabban. Örömmel fogadtam el a felkérést, a későbbiekben pedig már nagyobb szerepeket is kaptam. Így történt, hogy már tíz éve tagja vagyok a társulatnak. Mostanra annyira a szívemhez nőtt a színjátszás, hogy elképzelhetetlennek tartom az életem nélküle. A mostani előadásunkban én alakítom a titkárnőt. Bevállalós szerepnek tartom, amivel kezdetben nehezen azonosultam. Igyekeztem minden tőlem telhetőt beleadni, és ahogy haladtunk előre az előadással, mindinkább magamévá tettem. A rendező és a közeg sokat segített a folyamatban, amíg a kacérkodó egyéniséggel én magam is megbarátkoztam. Talán éppen ezért lett a kedvenc jelenetem az, amikor a miniszter úrral kell incselkednem az előadás elején. Mindig nagyon örülünk, hogy itt lehetünk a Találkozózn. Tulajdonképpen erre készülünk év közben. Persze az otthoni közönség is nagyon fontos, de itt különösen jól akarunk teljesíteni – mondta Viola.

Tóth Dianna

Ma a Találkozó színpadán

Látjuk még egymást...

Ünnepléssel zárjuk az idei Találkozót, ami nem meglepő, mivel az előző 28 alkalommal is hasonlóképp fejeztük ki az örömünket. A díjátadón a társulatok tördelhetik a kezüket, hogy kinek mi jutott. Később gála-előadással folytatjuk az ünneplést. Az idén a Szabadkai Népszínház Magyar Társulata érkezik hozzánk egy Karády-történettel.

Április 12., szombat, 18:00, Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Ünnepeles díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2025-ös találkozó két fő-díja:

- a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és

- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásért.

További díjak: Garay Béla-díj a közösgteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közösgmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Fe-

renczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért • közönségdíj • különdíjak.

A 2025-ös Találkozó zsűrije:

Dr. Mezei Kinga Jászai Mari-díjas rendező és színművész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

Dr. Góli Kornélia dramaturg, az újvidéki Művészeti Akadémia tanára

Szabó Regina szabadúszó színművész

Április 12., szombat, 19:00

A SZABADKAI NÉPSZÍNHÁZ MAGYAR TÁRSULATÁNAK VENDÉGJÁTÉKA

Brestyánszki B. Rozi: *Ki tudja, látsz-e még?* (80')

Rendezte: Mezei Zoltán

Az előadásról: Karády Katalin a múlt évszázad harmincas-negyvenes éveinek egyik legkedveltebb filmszínésznője és énekesnője volt. Első filmje, a *Halálos tavasz*, azonnal népszerűvé tette. Az erotikus kisugárzása valamint szokatlanul bűgő hangja a korszak szexszimbólumává, végzet asszonyává tette a divát.

Karády viharos és látványosan ellentmondásos életet élt. Magyarország szövetséget kötött a náci Németországgal, és a háború alatt Katalinnak egy magas rangú kormánytisztviselővel volt viszonya (aki titokban az ellenállás tagja volt), ugyanakkor pedig halálra ítélt zsidókat mentett. De tovább filmezett. A nemzet jelképévé vált. A nácik végül betiltották a munkáját.

A történet egy fiktív esemény keretében játszódik. Karády utolsó magyarországi fellépése során, az emigráció előtt állva emlékezik vissza életére, és enged belelátni sorsába, amely arra kényszerítette, hogy elhagyja az országot, amelyet továbbra is teljes szívével szeret... És közben néha kiszakad belőle egy-egy örökzöldé vált dal vagy annak foszlánya. A keserűes előadás olykor kacagtató, mégis húsbavágóan aktuális kérdéseket feszeget a hovatartozásról, hazáról, hontalanságról, művészetről, szerelemről, sikerről és a hatalomról.

Patetika és ellenpontok egy forradalom margójára

Az Európa Kollégium Színjátszó Szakkör Kiss József *Az angyalok nem sírnak* című előadásának értékelése

Üde színfoltja a Találkozó palettájának az a sok fiatal látványa a színpadon, amelyet az Európa Kollégium lakói nyújtanak! Hallgatói éveik egy legjelentősebb színtere köti össze őket, együtt vannak ebben a meghatározó életpillanatban. Ez teljesen átjön a színpadról, energiát, erőt és közlési vágyat sugároznak, ami egy egész nézősereget visz magával. Egy különösen hangos, nevetésekkel teli értékelés tanúi lehettünk.

Dr. Góli Kornélia kezdi az értékelést, aki a szövegválasztásról érdeklődik **Gusztony Endrétől**, az előadás rendezőjétől, az Újvidéki Akadémia negyedéves színész hallgatójától és egyben diákjától.

„Ennek az előadásnak ez a második bemutatója, más szereposztással és újrendezve. Először azért állítottuk színpadra, mert a kollégiumnak már volt abban az évben '48-as műsora, viszont '56-osa nem. Ünnepi műsort nem akartunk szerkeszteni, így kerestünk egy szöveget. Aztán volt egy másik bemutatónk is. Elővettük megint ezt a darabot, mert úgy érzem, a csapat megérett arra, hogy új dolgokat tegyen bele a szövegbe. Praktikus oka is volt, ezt a szöveget már tudta a banda” – avatott be Endre. Ezután Nelli kezdte a valódi értékelést. „Ez nem a legjobb szöveg, de alkalmi műsorokra érdemes elővenni. Kicsit patetikus, kicsit sztereo-

típiákkal dolgozik, de ebbe most nem megyek bele, mert úgyis tudjátok! Nagyon élveztem a »kollégiumban kellett laknia Ilonának« és erre jött a válasz »szegény« poént. Enyhe szurkapiszka saját magunkba, ez önirónia, és nagyon jó! Nagyon élvezetesnek találtam. Tehát maga az anyag, a szöveg nem győzött meg, de titeket látva egészen megszerettem!”

Dr. Mezei Kinga folytatja, aki egyetértett a szöveg kritikájával, és azzal is, hogy remek csapat állt össze. „Mivel ennyire jók vagytok, érdemes kötekedni, hogy még jobbak legyetek! Árpád (ifj. **Barsi Árpád**, Mayer Ernő, az ÁVH alvezetése szerepében) nehéz volt érteni a megszólalásaidat! Érdemes lenne ezzel foglalkozni, mert jó karaktert hozol! Egyébként mindenkit felsorolhatnék, mindenki nagyon jó. Szuper volt a házmester karaktere is (**Horvát Árpád**, Kádár). A törölköző tépkedős poén nagyon jól volt kijátszva, gratulálok! Ezek apró dolgok! Viszont: bent zajlik egy történés, kint meg zajlik egy másik történés (az '56-os forradalom és szabadságharc – a szerk.). Ha bent elkezdünk szalondrámát játszani, akkor megszűnik a kint. Ebben a darabban nem szűnhet meg a kint. Nem tehetünk úgy bent a szobában, hogy nem hatnak ránk a kinti történések. Van a szobán belüli állapotunk és van a szobán kívüli állapotunk, de ez a kettő nem válhat le egymástól. Ez csomó mindent megváltoztat. Ti csodásan játszottok, de hiányzik belőle egy plusz. Hiányzik annak a feszültsége, hogy egy másodpercre sem lehet leállni vagy megnyugodni. Végig itt van egy plusz réteg az egész történeten. A nagy nevetés utáni pillanat, szerintem az sem feloldódás, nagyon éles váltás kellene legyen, nem oldódhatnak fel benne. Nagyobb a súlya, tétje, feszültsége annak a dolognak. Továbbá, elhangzanak viccek az előadásban... Nem lehetne sokkal rosszabbul mondani ezeket? Túl jól mondja a figura a vicceket. Sokkal nagyobb poén lenne, ha rossz viccmesélő lenne. Mayer plusz a felkelők (**Barna-Sára Dávid** és **Fercsik Bence-Máté**) jeleneteinél is az éreztem, hogy

kevés a tétje, feszkók nélküli.” Majd technikai dolgokkal folytatja, javasolja, hogy a molotov koktélokra találjanak ki valami mást, mert a műanyag üvegek dobálása illúzióromboló; tönkreteszi a plastik koppanása, azt a világot, amit addig felépítettetek! Illetve az árnyjáték alapjául és takarásként is szolgáló lepedő nem szép esztétikai látvány, másikat kellene varrni.

„»A lelöttem egy embert« jelenettől kezdve, van egy rettenetesen nehéz anyag a kezetekben, mert csupa patetikus megszólalás következik. Nehéz a szöveg, illetve nem nehéz, hanem nem jó, nehéz vele mit kezdeni! Miközben ti mindent nagyon jól csináltok! Zalán (**Kerekes Zalán**, Tibike felkelő szerepében), ilyen jónak még nem is láttalak, mert végre más volt, mint amit szoktál csinálni” – veti közbe, majd folytatja megoldás javaslatait. „Rossz pozícióba hozod a színészt (Endrének címezve), mert ebből a testhelyzetből nem patetikus dolgot csinálni, ember legyen a talpán! Ha megpróbálnátok ellenpontosítani ezt a jelenetet, hogy ne a szenvedés, önsajnálát felé menjen el, úgy jobban működne! A haldoklásnál is ugyanez a helyzet, és még több helyen is! Megpróbálom összefoglalni! Érdemes lenne elgondolkodni, hogy milyen extrém érzelmeket váltanak ki az emberből, az ilyen extrém szituációk. Például pánik, lelkifurdalás... Milyen érzelmeket vált ki, ami nem első labdás? Majd megpróbálni felépíteni azokból egy olyan jelenetet, ami meglepő egy ilyen helyzetben. Mik azok, amit az ember nem várna. Ilyenkor nem tudsz mit csinálni, mint hogy kibányászni az összes ellenpontot, ami felülírja, amit a szöveg kínál! Lea (**Dedovity Tomity Lea**, Ilona, Mayer lánya szerepében) hiszti monológja egy színésztechnikai dolog; nagyon gyorsan eljutsz nulláról, nyolcvan százalékra, majd marad húsz

százalék, és ezért nem tudod már tovább hová fokozni. Jobban kell felosztani azt a száz százalékot. Vékony jég a haldoklás (Dávid, Göndör felkelő szerepében), ugyanez a helyzet ott is! Viszont nagyon jó volt a feloldása, amikor bejöttek a fiúk, akik már előzőleg meghaltak!”

Szabó Regina veszi át a szót, aki hozzávetőlegesen kortársai a fiataloknak, így nagyon felszabadult hangulatban telt, az addig is nevetős értékelés. „Ismerlek benneteket, láttalak is már játszani. Kivételesen szeretnék mindenkit megdicsérni, hogy nagyon jó karaktereket hoztatok! Le a kalappal előttetek és Endre előtt is,

aki ezt vezetgette! Emma, nagyon szerettem az első jeleneteket, a részegséget és az éneklést benne. Ezt sokáig tartottad is, de amikor kosztümöt váltottál, mintha eltűnt volna az a nő, akit az elején hoztál. Én visszalopnék valamit abból a régi karakterből, hogy megmutasson többet a fájdalomából, és hogy a nagy monológjában jobban üssön. Ezzel magadat segíted meg. Mivel képes vagy rá, szeretném, ha még őszintebben, még jobban láttatnád, mi ennek az asszonynak a sorsa.” Majd Kinga véleményét erősítette, miszerint a forradalom feszültsége át kell járja a szobában zajló eseményeket is! Szerette a tartalommal megtöltött csendeket, biztatta, hogy abból mindig lehet több. Majd rátért egyesével a karakterekre. „Máté te lehetnél egy picit macsóbb, picit hülyébb, árnyalni kicsit a figurát! Van egy nagy váltás amikor elkezdtek Mayerről kérdezni. Szépen csináltátok, de lehetne erősebb: mi vagyunk a katonák, a szigor, az agresszió! Dávid, ez egy nehéz és hálátlan karakter, aminek nagyon patetikus szövegeket adott az író. Egyszerűségében keresed a figurát. Kerüld a pátoszos dolgokat, ha nagyon leegyszerűsítetek, amit mondani akartok, akkor működni fog.

De jók a poénok, jól működnek mindenki részéről! Házmester jó karaktert hozol és tartod. Az orvos, viszont nekem nővérke, kosztümileig (**Tatárka Zsófia**, orvos szerepében és az előadás jelmeztervezője). Miért nővérke jelmezben van?" „Ez sajnos elvett a tiszteletből, amit az orvos jelent, a megjelenés pillanatában. Jött egy nővérke a sebet bekötözni – ez volt a színpadi jelentése a jelmeznek, miközben az ő titulusa sokkal jelentőségesebb!” – egészítette ki Nelli. Regina újra magához vette a szót. „Zalán kosztümét viszont imádtam, nagyon megadta a karakter állapotát, jól viseled, nyámnyila vagy benne, ami hozza a tizenéves figurát! Én is szeretem azt a váltás részt, amikor a mennyországba mennek át, beszélgetnek és feltámadnak, vagy inkább átjutnak oda. Jól és lazán van kezelve, fellelhető benne Endre védjegye! Lea neked javaslom, hogy amikor összetörten jössz ki hálóingben, még jobban legyél kész ettől szitától, hogy láttál fejbe löve egy kortársadat! Akkor nagyon szépen meg fog születni az apáddal való nekifeszülés jelenet! Mert most mintha két különböző karaktert játszanál, először kicsit flegma, aztán nagyon nagyot váltasz. Ha megcsinálod ezt részt, az átmenetet a két állapotod közt, aminek a kulcsa a „depis” jelenet, akkor jobban egyben marad a karakter. Akkor a fiúk... Egy másnak feszülő rész a férfiak között: nagyon erős tud lenni köztetek, mert nagyon jó kiállású férfiak vagytok, jó nézni titeket! De legyen benne több, feszüljete jobban egymásnak! Tetszett, hogy hátul megy az árnyjáték, a lányok elől félnek és közben énekelnek, de az imát nem tudtam hova rakni. Nem hiányzott onnan, elég lett volna az árnyjáték és az éneklés. Oldalt bent van jelzésszinten egy díszletcske: asztalka, rajta rádió, amit nem használtok, de közben meg naptár nincs ott, hogy legalább lássam,

hogy október van! Szeretném, ha ti együtt maradtok, mert szerintem nagyon jó csapat vagytok, úgyhogy hajrá” – zárta gondolatait. Ezután Nelli fűzött kiegészítéseket, a már elhangzott kinti szituáció és benti állapotok viszonyáról. „Az a baj ezzel a szöveggel, hogy az utókor szemszögéből írja meg az eseményeket. Egyszerűen ecseteli a figurákat: ott vannak a nagyon aranyos, fiatal ellenforradalmárok és ott van a gonosz apa. Ezekkel az írott sztereotípiákkal olyan hibába estek bele, hogy elfe-

lejtődik, hogy ez a történelmi pillanat micsoda? Tulajdonképpen megírja a végkifejlet felől, de a játékban kell megmutatni a történelmi pillanatot, a lelkesedést, a remény, másrészt félelmet, hogy ennek mi lesz a vége? Ez a feszültség hiányzik belőle, de dolgozik is ellene a szöveg rendesen, de nem lehetetlen megcsinálni!” Kinga példával kiragadva alátámasztotta Nelli gondolatait. „Emma a legsuperebb ellenpont az egész történetben! Egészen más érzeteket hozott be, pattintotta ezt a dolgot, hogy ott volt az ironia az egész helyzetre! Azért mondom ezt, mert ha Emmánál elértétek, akkor a többiekkel is el lehet, csak máshogy!” Majd beszélgetésbe váltott az értékelés, Kinga érdeklődött, hogy ki mennyit volt színpadon? Kiderült a fiataloktól, hogy javarészt néhány előadásuk volt csak, tehát viszonylag rutintalan csapatról van szó, ezért is kivételes teljesítmény, amit ebben az előadásban hoznak! Majd az összeverbuválásra terelődött a téma.

„Szakkolégiumi kötelezettségeink vannak, ami a lakhatásunk alapja. Időhiány miatt, az akadémisták viszont nem tudják ezeket teljesíteni. Megbeszéltük, hogy csinálunk egy szakkört, egy csoportot, amivel ki tudjuk váltani ezeket. A tagokat meg én hívtam be!” – fejtette ki Endre.

Ez a párbeszéd ennél sokkal viccesebben zajlott, de az maradjon meg a résztvevők emlékében! Az ilyen pillanatok miatt érdemes ellátogatni az értékelésekre is az előadások mellett!

„Ez egy jó csapat. Nagyon remélem, hogy ez folytatódik. Gratulálunk nagy szeretettel!” – zárta a délutánt Kinga, és a zsűri robogott is tovább, mert még két előadás megtekintése várt rájuk.

Nagy Karina

Ha nem jön a gyerek, szerzünk – egyet, kettőt, hármat

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Margaret Mayo *A gólya* című előadásának értékelése

Tóbára bohózatot hozott a gólya. A színjátszó csoport pedig sok-sok mosolyt a temerini közönségnek.

„Hallhattatok a nézőtérről a sok nevetést, hahotázást. Nagyon vicces, humoros volt, amit láttunk. Szívből köszönöm az élményt! – kezdte értékelését **Szabó Regina**. A zsűritag felhívta a figyelmet arra, hogy a kisbabához való viszony a színpadon mennyire jól kidolgozott volt, különösen a Jimmit alakító **Aranyos Dominiké**. A babáról szóló párbeszéddek is hatásosak voltak. A színpadon az összes karakter megállta a helyét, „szépen működött a maga sajátos jellemvonásaival”. Az értékelésen dicséretként elhangzott, hogy az idő múlásának érzékeltetését remekül oldotta meg a társulat: frapárs, ötletes volt a házon átvonulás jelene, amikor az összes szereplő ide-oda mozog, vonul, közlekedik. Mindez nagyon jól működött, ügyes volt. „A hazudozás-áradat kijátszása, főleg Erzsínél (a Kitty-t alakító **Lackó Farkas Erzsébetnél**) nagyon-nagyon szép volt. Iszonyatosan jó poénok voltak benne.”

Ötleként elhangzott, hogy talán kiaknázatlan játéklehetőség rejlik abban a jelenetben, amikor a férj, Alfréd (**Szántó Tivadar**) a nappaliból kimegy a szomszédos fürdőszobába, tehát nem tudni, mennyit hall a nappaliban elhangzó párbeszéddekből, mennyit érzékel az eseményekből. Ez a bizonytalan helyzet, a térben (félig) leválasztott fürdővel, további poénnal

dúsíthatná a gyermektelen pár gyermekszervő kálváriájának történetét. Aprólékosan kidolgozott, jól működő poénok sorozatát láthatták a nézők a színpadon: a baba fertőtlenítése Jimmi részéről, a látványos bölcsőringatás mind-mind nagyszerű volt.

„Nem ismertem korábban a szöveget – mondta Regina –, de ez egy elképesztően jó szövegválasztás volt a színjátszó csoport részéről.” A zsűritag újra hangsúlyozta, hogy remekül szórakozott, ezért tehát gratulációval zárta a darab értékelését.

„Így a Találkozó vége felé kijelenthető, hogy nagyon szép színfoltjai voltak ennek a szemlének” – hallottuk **dr. Mezei Kingától**, aki

Reginához hasonlóan elmondta, hogy mindenki nagyon jól játszotta a karakterét, és hozta, amit kell. A zsűritag méltatta a darab felütését, kihangsúlyozva Erzsébet alakítását a cigarettás jelenetben, amely azonnal megadta a bohózat alaphangját. Aranyos Dominiké kapcsán elhangzott, hogyan lehetne fejleszteni, elmélyíteni a megformált karaktert, Jimmit. „Nagyon jól hozod a sértődött figurát az elején. Erre még ráerősítenék. (...) Volt benne önsajnálát is, frusztráció is, és összességében sok mindent belecsempésztél ebbe a karakter-

Dr. Góli Kornélia megdicsérte az egész társulatot. „Ez a műfaj nektek nagyon jól áll. (...) Nagyon jól csináljátok. Mindenkitől nagyon szép munkát láttam, szép színpadi jelenléteket.” Az ebéd közbeni dialógus dinamikáját, és – zsűritársaihoz hasonlóan – a *Pár hónappal később* jelenet mozgásgazdag lendületét, a Hello Kitty-s poént, a gyerek utáni fertőtlenítés helyzetét ő is az előadás erényei közé sorolta. Ugyanakkor tanácsal fordult a társulat felé, ami arra vonatkozott, hogy nem szerencsés háttal vagy majdnem teljesen háttal állni a közönség felé, illetve egyes jelene-
tekben – például, amikor felsorakoznak

be, ami nagyon jó. Ugyanakkor a sértődés állapota – például, amikor díszmajomnak nevezik és a hasonló helyzetekben – fokozódhat, még intenzívebbé válhat.” Kinga is elismerően hangsúlyozta, hogy a kronologikus idő múlását jelképezni hivatott, *Pár hónappal később*-táblával jelölt rész nagyon jól funkcionált: a szereplők mozgása telítette, sőt feszültségével szinte felrobbantotta a színpadot. Megfogalmazódott, hogy a telefonálás helyzetekben sok olyan humorlehetőség rejlik, mely a „telefonba beszélés” és a „kifelé beszélés” ellentétén alapul, azon, hogy a különböző karakterek elől mást és mást kell eltitkolni. „Amikor egyre csak jönnek a babák és növekszik a tét, fokozhatjátok tovább a tempót, a ritmust. Hiszen láttátok, hogy nagyon ment veletek a közönség így is. De ha azt a részt megtempózzátok, akkor aztán végképp gurgulázva fog kacagni mindenki” – zárta értékelését Kinga, aki kifejezte örömét, hogy személyesen is találkozhatott végre a tóbai csoporttal.

az elrabolt gyerekek miatt a szereplők – a színpadképnek tablószerűvé kell válnia, a szereplők nem takarhatják ki egymást. „Ebben a műfajban, a bohózatban a néző gyakran már előre tudja, hogy mi fog történni, mert rájön, hogy mi lesz a poén – mondta Kornélia. – Ezért aztán a dinamikát néha kicsit fel kell pörgetni, hogy minél gyorsabban a csattanóig juthassunk.” A zsűrizés végén, a rendezői feladatokat is ellátó Lackó Farkas Erzsébet a szövegválasztásra vonatkozó érdeklődésre válaszolva elárulta, hogy a tóbai csoport számára már a '90-es évek óta ismert volt Margaret Mayo szövege. Megtudhattuk, hogy a temerini bemutatkozás volt a harmadik fellépésük ezzel a darabbal. Góli Kornélia elmondta, nagyon kíváncsi, hogy jövőre milyen darabot hoz a csapat a Találkozóra, és biztosította őket, hogy – amennyiben szükséges – szívesen segít nekik a megfelelő mű megtalálásában. „Szívből gratulálok nektek még egyszer” – zárta értékelését.

Döme Szabolcs

Méltó zárása a Találkozóknak

A kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoport Ray Cooney *A miniszter félrelép* című előadásának értékelése

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozásának tizedik napján a közönség három színdarabot láthatott. A kupuszinaiak előadása volt az utolsó, rengeteg érdeklődő érkezett, teljesen megtelt a színházterem. Érezhető volt a várakozás, a közönség csendben figyelt, mindenki azt várta, hogy szétnyíljon a piros függöny, és elkezdődjön az előadás.

Az előadás értékelését **Döme Szabolcs** konferálta fel, aki gratulált a színtársulat munkájához, átadta a csoportnak szánt ajándékcsoportot, majd üdvözölte a jelenlévőket, és bemutatta a háromtagú zsűrit.

A zsűri részéről elsőként **dr. Mezei Kinga** osztotta meg gondolatait. Gratulált a társulatnak a produkcióhoz, és kifejezte örömét, hogy ilyen színvonalas előadást láthatott. Mint elmondta, fantasztikus csapat áll a darab mögött, amelynek már komoly híre van – olyannyira, hogy erre ők maguk sem számítottak. Külön elismerésben részesítette a szövegválasztást, valamint kiemelte, hogy a színészek zseniálisan ismerik egymást és a színpad minden apró zugát. A darab rendezője, **Molnár József** – akit a közösség Józsi bácsiként ismer – szintén elismerést kapott. „Gratulálok, hogy ennyi éven keresztül ilyen magas szinten fenntartod ezt a csapatot!” – fogalmazott Kinga. Hangsúlyozta, hogy épp az összeszokottság és a profizmus miatt „szinte már sztárok vagytok a fesztiválon, ezért engedjétek meg, hogy kötekedjünk, és felhívjuk néhány apróságra a figyelmet”. Ezután egyéni színészi teljesítményeket emelt ki. Richardot, a miniszter szerepét **Molnár Oszkár** alakította, akinek játékát különösen

nagyra értékelte. „Bármelyik színházban megállná a helyét úgy, ahogy van!” – mondta, majd hozzátette, hogy Oszkár fantasztikus orgánummal rendelkezik, a szerepben pedig magabiztos és meggyőző volt. Megemlítette azonban, hogy az előadás elején szöveghibák voltak és kíváncsian kérdezte az okát. A társulat ekkor elmondta, hogy az előadás még viszonylag friss, és a lámpaláz is közrejátszott – amit egy közös nevetés kísért. Kinga a „hulla” alakítására is kitért, és barátságosan jegyezte meg: „akkor lesz igazán hihető, ha valóban minden elernyed.

Néha volt egy kis lebukás, ide-oda nyúltál, de ez csak egy fél próba.” Ettől függetlenül ezek a jelenetek jól működtek, csak a kötekedő szem veszi észre az ilyen részleteket. **Bulyák Mihály** alakítását is dicsérte: a főpincér szerepét fantasztikusan formálta meg. Ronnie, a féltékeny férj szerepében **Nagy Valter** volt látható. Kinga szerint karaktere nagyon jól felépített, de az első belépésénél „ha egy kicsit veszélyesebben jönnél be, akkor még jobban ütne a jelenet”. A ritmuszavarra is felhívta a figyelmet. „Az első jelenet vége felé, mielőtt bemennének a szekrénybe, ott volt egy kis totyogás.

Nyitva volt az ablak, lehetett volna arra is menni, de értem, hogy a darab így van megírva. Mégis, ott kicsit megbicsaklott a ritmus.” Az első felvonásban a csapat szinte szárnyalt, viszont a második részben kissé kifáradtak a színészek. A zsűri ennek okát is kérdezte, mire Józsi bácsi az izgalomnak tulajdonította a dolgot. Kinga biztatta a csapatot: „megéri még több energiát és erőt belefektetni, mert ez a csapat képes még többre is”.

A zsűri második tagja, **dr. Góli Kornélia** következt, aki megerősítette Kinga észrevételeit. „A második felvonás közepe valóban leült, de ha ez még csak a harmadik előadásotok volt, teljesen érthető.” Elmondta, hogy a rutin idővel be fog ülni, és estéről estére egyre gördülékenyebb lesz a játék. George-ot, a miniszter titkárának szerepét **Szilágyev Dániel** játszotta, akinek játékában Kornélia a hadarást emelte ki, amire érdemes figyelni, hiszen „elveszhetnek a poénok és a fontos mondatok”. Ronnie karakterét ő is kiemelte, egyetértve Kingával. „Ha az agresszív férj karaktere jobban elő van készítve, sokkal ütősebb az ellentét, amikor előbújik belőle a gyáva nyúl.” A „hulla” altató jeleneténél Kornélia szerint jobban rá kell játszani a mozgásra, a szédelgésre, hogy egyértelmű legyen a hatás. A zsűri harmadik tagja, **Szabó Regina** elmondta, hogy bár eddig nem ismerte a csoportot személyesen, már sokat hallott róluk, és örül, hogy most végre élőben is látta az előadásukat. Kiemelte, hogy „rettenetesen erős csapatról van szó, sokan közülük a profi színházban is megállnák a helyüket”. Egy érdekes kérdést is feltett: észrevette, hogy sok a Molnár vezetéknév a szereposztásban, és kíváncsi volt, ki kicsoda. Kiderült, hogy a társulat szinte egy családi színjátszó csoportként működik. Regina is osztotta a második felvonással kapcsolatos észrevételeket. Szerinte is nagy koncentráció és „kondi” kell a színészi teljesítmény folyama-

tos fenntartásához, különösen a főbb szerepekben. Megjegyezte, hogy a karakterek testi panaszaira is érdemes figyelni, hogy következetesek legyenek (ki hol fájlalja magát). Mihály „pénzkérős” jelenetei is dicséretet kaptak: a „fiatal még az éjszaka, a sors szeszélyes” mondat elhangzása jó helyre került, jól volt tempózva. A legnagyobb pozitív visszajelzés az volt, hogy a közönség kacagott és jól érezte magát, ez mindig a legfontosabb visszajelzés. A díszlet is elismerést érdemelt: szép, izléses és illeszkedett az előadás hangulatához. Pamela, a miniszter felesége szerepében **Limburger Georgina** tűnt fel – szép, kosztümös, elegáns megjelenésű karakterként, aki új színt hozott a színpadra. Marija, a szobalány szerepében **Dienes Koleszár Valériát** láthattuk, akinek nagyon izléses, szerény jelleme volt.

A zsűri hálásan köszönte meg ezt a nagyszerű előadást. Egyhangú véleményük szerint a csoport azt hozta, amit a közönség elvárt – sőt, még annál is többet. Bátorították a társulatot, hogy folytassák a munkát, és készítsenek még sok-sok előadást a jövőben is.

Kocsis Tímea

A közönségszűri véleménye

10 nap színház. 16 fergeteges előadás. Temérdek tapasztalás áll mögöttünk, közönség előtt. A világot jelentő deszkák otthont adtak a többi között groteszk vígjátéknak, profán misztériumnak, de kortárs darabot is láthatott a nagydemű.

A színházi program során nemcsak művészi élményekben volt részünk, hanem igazi emberi történetek is kibontakoztak a színpadon. A darabok elgondolkodtatták, felkavarták vagy éppen szórakoztatták a látogatókat.

A közösség ereje megmutatkozott a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozóján, ahol nem csupán a színpadon, de a színpad mögött is igen erős kapcsolatok alakultak ki. Vajdaság összes szegletéből érkeztek fellépők, nézők, mindenki egy célért: a színház szeretetéért.

Temerin második alkalommal adott otthont a rendezvénynek. A színház minden formáját megéltük, a humortól a drámai feszültségig, a könnyed szórakoztatástól a komoly, elgondolkodtató pillanatokig.

Mint közönségszűri nemcsak a színjátékokon és azok szakmai értékelésén vettünk részt, de figyelemmel kísértük a közönség reakcióit is. A színdarabok előtt és után is próbáltuk kipróbálni, hogy vajon melyik színmű gyakorolt nagyobb hatást a nézőkre. Mi volt az, ami igazán megérintette őket? Milyen szájjal távoztak a színházból egy-egy előadás után? Figyeltük a tapsokat, a nevetéseket, a megha-

tódott arcokat, és minden egyes reakció egy újabb darabkát tett hozzá tapasztalatainkhoz.

A közönségszűri végül úgy döntött, hogy a legjobb előadásnak járó díjat a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoportja viheti haza Ray Cooney *A miniszter félrelép* című darabjának színreviteléért.

A Sturcz József Színjátszó Csoport tagjai remek színészi alakítást nyújtottak a bohózatban. A szöveg a közönségre nagy hatást gyakorolt. Jól ültek a poénok. Jól játszottak a helyzetkomikum adta lehetőségekkel. A színészi teljesítmény is dicséretet érdemel. A díszlet, a kellékek találóan szolgálták az előadást. A közönség nagyon jól szórakozott, amit bizonyít az előadás ideje alatt végig tartó önfeledt kacagás, és a produkciót joggal megillető vastaps.

A jövőre jubiláló rendezvény remélhetőleg még több lehetőséget biztosít arra, hogy a vajdasági magyar amatőr színjátszás még nagyobb közönséget vonzzon, és hogy a színház továbbra is kulcsfontosságú szereplője maradjon a közösségi életnek.

A közönségszűri tagjai

A diákzsűri véleménye

A verseny során sokféle előadást láttunk, vaciláltunk, tárgyaltunk, vajon melyiket válasszuk. Nem volt könnyű dolgunk, hiszen jobbnál jobb darabokat láttunk, fantasztikus színészi alakításokkal és emlékezetes pillanatokkal! Innen is gratulálunk minden résztvevőnek, a színpadon és háttérben egyaránt!

Számunkra a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoportjának előadása, *A miniszter félrelép* kimondottan kiemelkedett a mezőnyből. Nem feltétlenül a mondanivalója miatt, hanem azért, mert elképesztően jól szórakoztunk rajta. Ez volt az a darab, ami alatt tényleg nevetett a közönség őszintén, hangosan, végig. Mind a felnőttek, mind a gyerekek egyaránt és ez nagy szó! A színházban nem mindig könnyű megteremteni azt a légkört, ahol a nézők tényleg elengedik magukat. Itt viszont ez sikerült. A történet klasszikus vígjáték: félreértések, titkok, gyorsan kitalált hazugságok, amik aztán persze tovább bonyolítják a helyzetet. Mindezt egy hotelszobában, ahol egy miniszter próbál tiltott randit lebonyolítani az ellenzéki titkárnővel, sikertelenül. A helyzetek egyre abszurdabbá válnak, de pont ettől működnek. A humor nem erőltetett, hanem természetes, és nagyon jól fel van építve. Ami számunkra igazán meggyőző volt, az a csapatmunka. Az előadás olyan, mint egy jól működő gépezet: ha egy fogaskerék rosszul működik, az egész szétesik. De itt mindenki tudta a dolgát. A színészek nemcsak egymásra figyeltek, hanem jól is reagáltak. Látszott,

hogyan van köztük összhang. A poékok nem kéktek el, nem siettek el semmit, pontos volt a tempó. A díszlet és a kellékek is tökéletesen kiszolgálták a darabot. Nem volt túl sok elem, mégis minden a helyén volt, minden szerepet kapott a játékban. Az ablak, ami szinte külön karakter volt a darabban látványosan be volt vonva a történetbe. A színpadon folyamatos volt a mozgás, ami egy pillanatra sem engedte, hogy leüljön a hangulat, nem volt üres menet. Külön tetszett, hogy a humor mellett volt egy kis társadalmi fricska is! Nem tolakodóan, de humorosan csak éppen annyira, hogy érezzük: ez a történet nem is áll olyan messze a valóságtól. A miniszter karaktere pont olyan, amilyenek az emberek sokszor elképzelik a politikusokat: kettős életet él, sunnyog, és próbálja kimagyarázni magát minden helyzetből. A szereplők közül külön kiemelnénk a főpincért, aki megalapozta a darab hangulatát!

Végül azért választottuk ezt a darabot, mert ez volt az, amitől a nézőtéren tényleg élettel telt meg a tér. Szórakoztató volt, energikus, jól felépített, és ami a legfontosabb: emlékezetes. Ez az előadás számunkra abszolút siker!

A diákzsűri tagjai

Nyári szakmai program – ide is kukkant- satok be!

Júliusban tizenhetedik alkalommal tartjuk meg a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjászok Táborát Zentán. Az idén is tartalmas, szakmailag megalapozott, izgalmasabbnál izgalmasabb programokkal készülünk. Nem mellesleg, ahogy tavalyi, úgy az idei Találkozó szakmai ajándéka a társulatoknak az, hogy társulatonként egy embert ingyen delegálhatnak MAdT-ozni! Ami persze nem azt jelenti, hogy más nem jelentkezhet a táborba! Még csak az kéne! Alább olvashatók a részletek!

Az idén is lesz MAdT Zentán!

Színjátszást, rendezést kedvelő, közös alkotásra és kísérletezésre nyitott fiatalokat várunk az idén nyáron is Zentára, a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjászok Tizenhetedik Táborába, a MAdT-ba, amely **2025. július 3-10-éig** tart. A tábor elsősorban azoknak a fiataloknak kínál (15 éves kortól) tartalmas feltöltődést, akik Vajdaság különböző pontjain működő színjátszó társulatoknak már tagjai, vagy – ha még nem azok – szívesen kapcsolódnának be egy-egy csoport munkájába.

Képzettség, előtudás nem szükséges, csak jókedv és a szerepbe lépés varázsára való nyitottság.

Ha szívesen próbálsz ki magad más bőrébe bújva, ha szeretsz játszani, ha vonz a színpadra lépés lehetősége, itt a helyed!

A tábor amatőr rendezőknek és a drámaírás, dramaturgia iránt érdeklődőknek is szól. Gyakorlottaknak éppúgy, mint kezdőknek – felső korhatár nélkül!

A MAdT tábor a színházról, az alkotás szabadságáról és a kitartó munkáról szól. Olyan szakemberek lesznek az idén is az oktatók, akiktől érdemes tanulni.

Oktatóink 2025-ben:

A rendezői csoport vezetője: **dr. Mezei Kinga** (rendező, Jászai Mari- és Pataki-gyűrű díjas színművész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője)

A drámaírás és dramaturgia csoport vezetője: **dr. Oláh Tamás** (teatrológus, dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára)

Az egyik színjátszó csoport vezetője: **Ricz Ármin** (színész, rendező, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja), a másik színjátszó csoport vezetője **László Judit** (az Újvidéki Színház színművésze)

Beszédtanár: **dr. Lőrinc Tímea** (Pataki-gyűrű díjas színművész, az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára)

A jelentkezési felület pár héten belül megnyílik. Kövess bennünket a VMASZ Facebook-oldalán (QR-kód, programfüzet hátoldala), hogy ne maradj le róla! A tábor díja várhatóan 9000 dinár lesz.

A tábor a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt jelentőségű ifjúsági tábora.

Szervezők:

- Vajdasági Magyar Művelődési Intézet
- Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

Vajdasági Magyar Amatőr
és Diákszínjászok Tábor

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója betölti a harmadik X-et

Jövőre már 30. alkalommal kerül megszervezésre a Találkozó, amelyre az elmúlt években vajdaság minden szegletéből érkeztek társulatok. Nagy örömmel értesítünk mindenkit, hogy a jubiláló szemle házigazdája 2026-ban a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület.

Az egyesületről

Az 1947-ben megalakult egyesületben a háborút követően már működött önálló színjátszó szakcsoport, ami annyira aktív volt, hogy a csoport bevételéből 1949-ben az akkori elnevezése szerint Petőfi Sándor Kultúregyesületnek sikerült megvásárolnia egy épületet a falu központjában. Az ötvenes években már biliárd-, sakk-, népegyetemi, könyvtár, zene- és vigalmi szakosztálynak is otthont adott az épület. 1963-tól már kerthelyiség és az azt kiegészítő fedett páholyok tették otthonosabbá a teret. 1965-ben a javításra szoruló épületet lebontották, és egy évre rá a területen felépült a 400 m² alapterületű nagyterem mellékhelyi-

ségekkel, színpaddal, öltözőkkel, szertárral. Az emeleten később könyvtár és irodahelyiségek kaptak helyet.

Ahogy a múltban, úgy most is, az egyesület legfontosabb céljaként tartható számon az anyanyelv ápolása és a hagyományok megőrzése. Ezt igazolja az a tény is, hogy a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület berkein belül jelenleg tizenhat szakcsoport tevékenykedik. Köztük van a kezdetektől aktív színjátszó szakcsoport is, ami reményeink szerint 2026 tavaszán házigazdaként nyitja majd meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozóját.

Bemutatom Temerint

Temerin egy Vajdaságban található település. Első említése 1332-ben volt. 1796-ban gróf Szécsen Sándor megvette a nemzeti kincstártól, majd 1799 októberében megkapta a mezővárosi címet. A település 1848-ban leégett. 1850-ben tértek csak vissza a lakosok.

Fontosnak tartom megemlíteni a temerini főutcát. A főutca körülbelül 12-12,5 km hosszú. Egyben ez Szerbia leghosszabb főutcája is. Ebben az utcában mintegy 800 épület található.

Az első hely, amit meg szeretnék említeni, az a Szent Rozália római katolikus plébániatemplom. Ezt a templomot Szécsen gróf építette a 18. században. Később, 1871-ben fel lett újítva barokk és rokokó stílusban. Ez egy gyönyörű hely az elcsendesedésre például. Hétköznap napközi működik itt, valamint plébániai hittan is.

A második hely a Lourdes-i Boldogasszony római katolikus templom. Ide minden évben rengeteg zarándok érkezik, főként a templom búcsújára.

Nagyon szép helynek találok a Kastélyparkot és a kastélyt is. Ezt még Temerin grófja építette meg. Mai napig gyönyörű hely. Napjainkban újítják fel.

Ezekon a helyeken kívül még sok más hely van, amit meg lehet említeni. Például a tájház, tűzoltóság, malom, iskolák, óvodák, halastó, Jegricska, TSK, sportcsarnok, mini állatkert, Vindulo Borászat, Bucu-tanya, csárda, éttermek, kávézók és még sorolhatnám

Temerinben futball-, judo-, aikidoklub, néptáncsoport, klasszikustánc-, valamint balettklub is található.

Temerin védőszentje Illés próféta. Ezért minden évben július 20-án megünnepeljük. Ünnepi szentmise, körmenet, valamint koncertek is vannak ezen a napon.

Minden héten csütörtökön piac van, és minden hónap utolsó vasárnapján vásár.

Temerin turisztikailag és történelmileg is fontos hely. Ha egy hétvégi kirándulásra vágyasz, vagy 18-19. századi épületeket szeretnél megnézni, nagyon jó választás ez a település.

Zavarkó Anikó 7.b

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Csernák Leó 1.b

Szent Rozália római katolikus templom
Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Bemutatom Temerint

Sokszor hallottam már, hogy Temerin a világ közepe. Hogy igaz-e, azt nem tudom.

De azt igen, hogy Temerinnek van a leghosszabb főutcája, 12,5 km. A főutcaról betérhetünk a könyvtárba, színházba, templomba és az iskolánkba is. A házunktól nem messze tekinthető meg a tájház, ahol egész évben különböző fellépések vannak. Ahogy haladunk a központ felé, egy parkot veszünk észre, ami a Szécsen-kastélyhoz tartozott. A kastélyban középiskola működik, a park pedig természetvédelmi terület. Egy útbaigazító tábla hívja fel a figyelmünket a medencékre. A színházzal szemben egy játszótér található. Ünnepekkor kirakodóvásárt tartanak a központban. Mini állatkerttel is büszkélkedhetünk. Önkéntes adomány a belépőjegy. A gyerekek számára nagy öröm az állatvilág. Tőlünk 2 km-re található a Jegricska természetvédelmi park, ami menedéket nyújt számos növény- és állatfajnak is. Kis kirándulásra is lehetőség van katamaránon. Az idősebbek betérhetnek a Vinduló borházba, ami a Jegricskához vezető úton található.

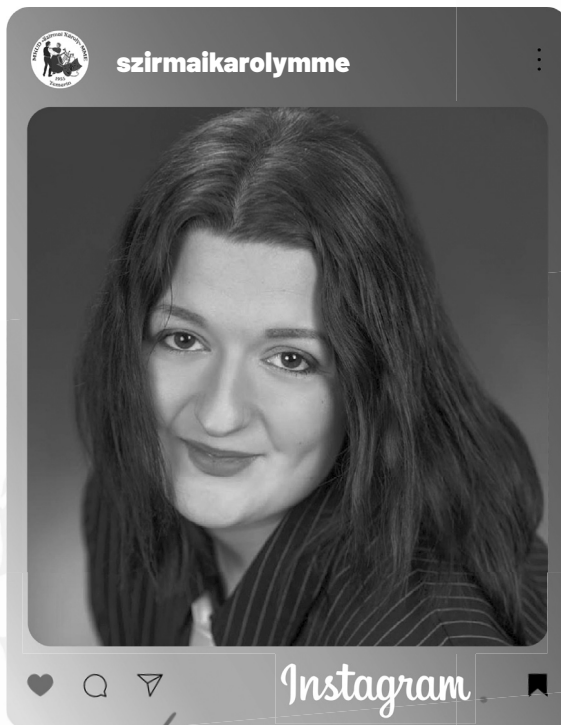
Fontos számomra ez a település, ha jobban belegondolok, tényleg Temerin a világ közepe.

Zavarkó Dorián 5.b

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Az elmúlt két évben az előzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignézttem már az előadás-sorozatot két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalák mögé is.

A Találkozó díjainak névadóiról

Bambach Róbert

(1948–1982)

Bambach Róbert számtalan hangjátékot, mesejátékot, vidám műsort, rádióiskolát rendezett. Ezeket hangszalagok őrzik. Rendezett a Szabadkai Gyermekszínházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál, az Újvidéki Színházban és a nagybecskereki Madách Amatőr Színházban is. Előadásainak emlékét, munkamódszerét barátok őrzik.

Később már Újvidéken találkoztunk, a Bambach-Káich-villában, amely 22 m² volt a Makszim Gorkij utca sarkán, a 2. emeleti albérletben. A színhely meghatározása Németh P. Istvántól ered, az Újvidéki Színház legendás hírű igazgatójától, akivel éjszakákat beszélgettünk, vitatkoztunk át a Bambach-Káich-villában. Velük megváltottuk ott a színházi világot – szövegeket vitattunk meg, színházi stílusokat elemeztünk és fónikus megoldásokig jutottunk el. Vita, érvelés, olykor veszekedés színhelye volt az a 22 m². Számomra végtelenül hasznos. Őszinte barátság alakult ott ki – otthon éreztem magam, igazi művészi műhelyben voltam –, hisz sokszor ott tartottuk a próbákat is. Tehát színházi műhely volt az a 22 m². Ahol tájékozódtam egy jó ízlésű, szenzibilis rendező érzésvilágáról, munkamódszeréről, vágyairól, elképzeléseiről és rendezői praktikáiról. Így volt ez 1979-ben is, amikor Kopeczky László *Színész és halál* című művét tűztük műsorra Bambach Róbert rendezésében. Először is, amikor elkezdtünk dolgozni az „anyagon”, az első benyomás a rendező asszociatív vonalán a színnel, a színekkel volt. Az emocionális magot a szín, a színek fejezték ki nála. Azt mondta: a 3 felvonást 3 színben látja. Zöldben, sárgában és fehérben. És van egy állandó csellengő, minden felvonásban azonos színben, a kék ruhás, kék kabátos nő, ő kapcsolja össze a történetet. És, ha most visszagondolunk a semleges fehér színre, az éretlenséget jelző zöldre, a derült eget mintázó kékre, és a szívárvány színei között a meleg sárgára – gondolhatunk a kiegészítő színek alkalmazására is – meg minden más vizuális tökéletességre, mert Bambach Róbert rendezését a tökéletesség és precizitás jellemezte. A pontos partitúra, a szakmai alázat és hűség. (Franyó Zsuzsanna)

Faragó Árpád

(1931–2023)

Faragó Árpád színművész, színházigazgató, tanár, író, öntevékeny színjátszásunk patrónusa, a baranyai Hercegszőlősen született 1931. december 3-án. Édesapja, Faragó Ferenc református lelkész, aki mártírhálált halt több társával együtt 1944 decemberében. Édesanyja, Varga Vilma egyedül nevelte fel a gyermekeket.

Színházi, színészi, közösségépítő pályafutását 1953-ban a Zombori Népszínház magyar társulatában kezdte. Két évet töltött a bácskai kisvárosban, majd miután a magyar társulatot felszámolták, a Szabadkai Népszínház magyar együtteséhez szerződött. Négy évet töltött a nagynevű társulatban (1955-től 1959-ig), Újvidékre 1959 őszén került. A Rádiószínház társulatában folytatta pályafutását. Huszonhét tartalmas, felejthetetlen esztendő töltött az Újvidéki Rádióban, a láthatatlan színházban. 1985-ben ki nevezték az Újvidéki Színház igazgatójává, s két „mandátum”, azaz megbízási idő lejártával, 1995-ben nyugdíjba vonult.

Évtizedeken át színházi tárgyú írásai jelentek meg az eszéki Magyar Képes Újságban, a Családi Körben és a Hét Napban, élete végéig publikált a Magyar Szó különböző mellékleteiben. Főbb művei: *Egy színész naplójából* (1993), *Elfelejtett arcok, emberek* (2001), *Nem sírt ásvunk, hanem fundamentumot* – amely a délvidéki magyar műkedvelő színjátszás történetének vázlatos keresztmetszetét adja (2007), *Emberek, események* (2010), *Ahol nem némulnak el a harangok* (2022). Mi mindenről szólnak ezek az írások és kötetek? Emlék- és naplótöredékekről, gondlatszilvánokról és megemlékezésekről: ünnepekről, évfordulókról, jubileumokról, egykori színésztársakról, barátokról, színészfejedelmekről, a nemzet színészeiről, megszűnt és lerombolt, újjáépült és új színházokról, ma is mozgásban és örökös változásban élő társulatokról, felejthetetlen vendégszereplésekről; a magunk dolgairól; színházi erkölcsről, hitről, hivatástudatról, helyzetéről, önmagunk és mások megbecsüléséről, a szolidaritásról, az együttérzésről, az együvé tartozásról, fogyásunkról és épülésünkéről; az egyetemes nemzeti gondolatról, szülőföldről, féltésről és gondoskodó intelmekről. Díjai: A jugoszláv rádió- és tv-dráma országos fesztiválján első díj (1963), Pro Cultura Hungarica plakett (1993), Magyar Életfa díj (2004), Kultúra Szikrái díj (2007).

Faragó Árpád, a színművész, a nyugalmazott színházigazgató, a tanár, az író, színjátszó

mozgalmunk fáradhatatlan istápolója, közösségépítő, közösségszervező, mentor, tanító és barát 2023. február 26-án, 92 éves korában adta vissza lelkét a Teremtőnek. Az a Faragó Árpád, aki – Barácius Zoltánt idézve – a hold túlsó oldaláról, a szélfúttá, elárvult Baranyából érkezett közénk egészen szokatlan emberséggel és hittel, aki nem veri le senkinek a fejéről a koronát... Aki mindig csak adott, aki mindig csak ad! Hitet minden időben és hitet az önvizsgálathoz!

Ferenczi Ibolya

(1915–1960)

Gazdag műkedvelői múlt után szerződött Szabadkára 1947-ben. Érzelemtelen, érett nők hiteles alakításával, kulturált, visszafogott, de mégis magával ragadó játékkal – a polgári színjátszás legjobb hagyományainak szellemében – vívta ki a vezetősínészi státuszt és megbecsülést.

Soha nem lehetett a színházi élettől, a poétától elválasztani, mert a zene-dráma-költészet hármasságának egysége magánéletét is színültig betöltötte. Igazában színésznő volt, akinek az az élete, hogy tragédiák, színjátékok, komédiák alakjaiba bújva, így átlényegülve egy leányt, egy asszonyt, egy artistanőt, két malomkő között őrlődő szerelmes lényt éljen úgy, mint aki igazán az, akit ábrázol.

Ma már, ha kimondjuk Szabadkával kapcsolatban, hogy Életjel, illetve Csáth Kör, mindeneke előtt az irodalmi rendezvények jutnak eszünkbe, idővel azok kaptak meghatározó helyet a köztudatban. Az amatőr színjátszás is hangsúlyos szerephez jutott, hiszen a hatvanas-hetvenes években nem volt magyar nyelvű színiakadémiánk, nagyon kevés tehetségnek adatott meg, hogy a budapesti Színművészeti Akadémián folytassa tanulmányait, így a színészképzésben és az utánpótlásban nagy segítséget nyújtottak az Életjel kisszínpadán zajló kísérletek, próbálkozások. Számos neves színészünk, rendezőnk indította útnak egyébként is az Életjel: a korán elhunyt Tallós Zsuzsát és Bambach Róbertet, illetve Bajza Viktóriát és Póka Évát, Rövid Eleonórárt, Sziráczi Katalint, Szűcs Hajnit, valamint Banka Líviát és az Újvidéki Színház volt igazgató-rendezőjét, László Sándort is. Legnagyobb színészeink, Ferenczi Ibolya és Romhányi Ibi, Pataki László, de az egykori Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának minden tagja számtalanszor fellépett az irodalmi rendezvényeken...

Garay Béla

(1897–1987)

Garay Béla 1897. február 14-én született Szabadkán.

1913-ban szerződött Nádassy József szabadkai színházigazgató társulatához (miután egy színházi bizottság előtt letette a felvételi vizsgát). Több mint 10 esztendő telt el a különböző magyarországi színházakban. 1924. július 1-jén visszatért szülővárosába, Szabadkára. S mindjárt be is kapcsolódott a szabadkai Népkör munkájába. Első rendezése és fellépése a Népkör színpadán Alfred Savoire A kékszakáll nyolcadik felesége című vígjáték (1924-ben) volt.

Ettől kezdve munkássága a Népkörhöz kötődött – a Népkör egyidőben Magyar Olvasókör néven működött –, ahhoz a rangos művelődési intézményhez, amely azokban az években meghatározó módon járult hozzá a magyarság szellemi életének kibontakozásához, gazdagodásához. Garay Béla rendezett, játszott és a pedagógus türelmével, alaposágával vállalta és végezte a színésznevelés nagyon is összetett feladatát. Hogy a Népkörnek a húszas évek végén, de különösen a harmincas években, milyen erős, kiegyensúlyozott, figyelemre méltó színészegyesítményekből álló társulata volt, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy amikor megalakult Szabadkán az első hivatásos magyar színház, annak gerincét a Népkör társulatának legjobbjai: Pataki László, Sánta Sándor, Kunyi Mihály, Szabó János, Balázs Janka, Kelemen Manci, Pál Margit, Raczkó Ilus és Mamuzsics István alkották.

Garay Béla azonban nemcsak a Népkörben foglalkozott a színjátszókkal, nemcsak ott igyekezett magasabbra emelni azt a bizonyos minőségi mércét, a színvonalat, hanem járta a vidéket, hívták, mert szükség volt rá. A bánsági, a bácskai, sőt a drávaszögi kis falvakat is felkereste. Béla bácsi, csak így hívták mindenütt, napokat, heteket töltött azok között, akik meg akartak szabadulni a dilettantizmus kényszerzubbonyától, akik meg akarták ismerni a színházat, a színpad igazi világát, annak törvényeit, elvárásait. A nagy tekintélyű művészember nem oktató, egyszerűen tanácsokat adott, azokra az alapismeretekre hívta fel a színjátszók figyelmét, amelyek nélkülözhetetlenek egy-egy darab színpadra állításakor. Garay Béla a maga művészi hivatástudatával, nagy szakmai felkészültségével és persze emberi magatartásával igyekezett színjátszóinknak átadni az ismereteket, amelyek a mozgalom minőségi előrelépését, egészséges lombosodását segítették!

Magyari Piri

Juhászné Magyari Piroska, a két világháború közötti Nagybecskerekén élt, és része volt annak a nagy műkedvelői mozgalomnak, ami ebben a városban alakult ki az impériumváltás után. Az Ady Társaságot megalapító lapszerkesztő, Juhász Ferenc feleségeként 1919-től aktívan részt vett a társaság által szervezett amatőr előadásokban, később pedig a dr. Várady Imre alapította Magyar Közművelődési Egyesületben folytatta színjátszói tevékenységét. Férje volt a főtítkár. Leányuk az a Juhász Zsuzsa, aki 1952-ben a szabadkai Népszínház tagja volt egy évig, majd visszament Nagybecskerekre, és az ott megalapított magyar társulat oszlopos tagjaként játszott az 1953 és 1955 közötti időszakban, amíg a társulat létezett.

Magyari Piri nemcsak amatőr színésznő volt, de rendezett is, és megszervezte a vendéggjátékokat. A két világháború között többször fellépett Szabadkán, az Olvasóköriben, a zombori Kaszinóban, Újvidéken, a Magyar Olvasóköriben és más helységeken is. A Tűzmadár és a Médi című produkcióban nyújtott alakításai voltak a legsikeresebbek. (Káich Katalin)

Nagy István

A szabadkai Népszínház Művészetbarátok klubja már-már elképzelhetetlen volt nélküle. A bárszéken üldögélve ilyeneket mondott: *„Minden társulatban, amelyik arra vetemedett, hogy előadja a Hamletet, van egy Leartest meg egy Horatiót vagy egy I. sírásót játszó színész is. Titokban mindhárom meg van győződve róla, hogy sokkal alkalmasabb lenne a Hamletre, mint az, akire a rendező ráosztotta”*. Ezzel fejezte ki azt, hogy tudta, ő mindörökké epizodista marad.

Nagy István a hatvanas években vált nagy színészgyéniséggé. Szabadkán született, a legelérhetőbb információk szerint asztalosmesterséget tanult, de már nagyon fiatalon a Nép kör színpadán téblábolt. Később felvételizett a Népszínházba, ahol le is szerződtek. Dévics Imre így mesélt abban az időben róla: *„Ha valaki utál dalolni, táncolni, verset mondani, utálja Shakespeare-t, akinek Macbethjéből tolmácsol egy jó monológot – nagy tehetség. Ha ennyire utálja, amit csinál, milyen lesz, ha megszereti a munkáját? Vegyük fel!”*. Igazi szabadkai figura volt. Amolyan szabadkai őslakos. Sokáig élvezni

tudta a város és a színházi munka minden pillanatát.

Alacsonyágáról így zsörtölődött: *„Nekem azért nincs szerencsém az életben a párválasztásban, mert alacsony vagyok, s így messzebb kerültem az Úr kezétől. Engem nem akart megáldani. Pedig csak egy könnyes arcot szerettem volna letörölni néha, adni és varázsolni mosolyt az emberek ajkára...”*.

Gátlástanul bukfencezett Kisfaludy Kérőkjében, a *Finom kis társaságban*, Bunkóst játszotta Shakespeare *Sok hűhó semmiértjében*, rendőr volt Mrožek *Hekusokjában*. A rendezőket vagy lelkesítette, vagy bosszantotta, mert öntörvényű volt. Ütőkártyája azonban a páratlan humorérzéke volt. *„Én a színházat látni, érezni és élni akarom”* – sokszor mondogatta ezt életében.

Pataki László

(1916–1999)

„Mifelénk mindig kevés olyan színművész volt, manapság pedig nincs is, akinek színpadi jelenléte szélesebb hatósugarú a reflektorfénynél.” (Franyó Zsuzsanna)

1916. július 13-án született Szabadkán a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett színművész. Itt fejezte be az általános iskolát és a gimnáziumot. Az elemi iskola hetedik osztályában egy diákkori csíny miatt évet kellett ismételnie. Vajon mi rosszat tehetett, amiért ilyen drágán kellett megfizetnie? Ezt mindenkinek a saját fantáziájára bizzuk!

Mást nem tudott annyira szeretni, mint a színpadot... Már középiskolás korában színházalapítással próbálkozott kisebb-nagyobb sikerrel, sőt még a versírás is foglalkoztatta. Színpadra először Karel Čapek *A fehér kór* című drámájával lépett.

Egyetemi tanulmányaival érdekes fordulatot vett az élete, ugyanis tanulmányait a zágrábi Orvostudományi Egyetemen akarta folytatni. Ám ekkor sem tudott szabadulni a művészetektől: lehetőséget kapott Zágráiban kultúrestek szervezésére. Itt új művészeti ágba is kipróbálta magát: egy dzsesszgyüttesnek lett tagja. Megpróbálta magát a zenélésből és a színészkedésből eltartani.

1939-ben behívót kapott a második világháborúba. A német hadifogságból 1945-ben szabadult. Nem sokkal később alapító tagja, színésze és rendezője lett a Magyar Népszínháznak. Ő rendezte a szabadkai Népszínház első darabját,

Balázs Béla *Boszorkánytáncát*, melynek bemutatójára 1945. október 29-én került sor.

1975-ben meghívták az újvidéki Művészeti Akadémia magyar nyelvű színvészeti szakára professzornak. Diákjait a színház szeretetére, tiszteletére nevelte, nem elsősorban a színészetet próbálta megtanítani nekik. Nemcsak a fellépései voltak fontosak számára, hanem diákjai nevelésére is ugyanolyan hangsúlyt fektetett. Ez abból is látszik, hogy egykori diákja, Kovács Frigyes híres színész és az akadémia tanára, létrehozta a Pataki-gyűrű díjat.

Pataki az egyszerű dolgokat kedvelte: lehetnek azok filmek, könyvek vagy akár versek. A színháznak pedig arra a hatására esküdött, ami az embert megnyugtatja, nem pedig fölizgatja.

Mindentapjait Szabadkán, a Rudics utca 2. alatt élte, ahol soha sem volt egyedül. Itt most nem a családjára gondolunk. Pataki László állandó lakótársai drámai hősök, királyok, koldusok voltak, mert azt mondják, aki színészi pályára lép, többé soha nem lesz magányos.

Szántó Róbert

(1891–1941)

A középiskolát Szarvason, a teológiát Pozsonyban végezte el. Lelkészi pályáját a budapesti Deák téri evangélikus templomban kezdte, a világháború idején tábori lelkész volt – „*a fügefaiilatú Mosztárban*”, ahogy egyik versében írja. 1920 és 1929 között pedig a szabadkai ágostai hitvallásúak lelki gondozását végezte. Ebben a nagy kiterjedésű alföldi városban sokoldalú munkásságot fejtett ki: 1921-ben a bácskai egyházkerület vezetőségének megbízásából újraindította a korábban Zomborban, illetve Baján megjelenő *Vándorút* című egyházi lapot, amelynek évekig, pontosabban 1928 végéig szerkesztője volt.

A világi politikai sajtó mozgalmaiban is tevékenyen részt vett, mégpedig a Magyar Párt főtítkáraként, illetve vezetőségi tagjaként. Ilyen minőségben többször is felelős szerkesztője volt e szervezet hivatalos sajtóorgánumának, a *Hírlap*nak.

Az elnyomott magyar nemzeti kisebbség érdekeinek erélyes, olykor provokatív, néha nacionalizmusba torkolló védelme miatt a lap örökös támadásoknak volt kitéve. 1925-ben több szerkesztővel együtt Szántó Róbertet is letartóztatták.

1927 júniusában Szántó Róbert új, rövid életű hetilapot indított *Hétfői Magyar Újság* címmel, amely a *Vándorút*ban közzétett beharangozó

szerint „*a vajdasági magyarság szócsöve és sérelmeinek bátor szószólója lesz*”. Szántó Róbert az irodalmi életben is szerepet játszott. Szentleky Kornél 1928-ban, a *Vajdasági Írás* indulásakor bevette a folyóirat szerkesztőbizottságába.

Szántó Róbert írt még bibliai egyfelvonásokot, ifjúsági színműveket és egyéb színdarabokat.

Fő művei: *A déli végeken* (versek, 1916); *Aszmodi diadala* (drámai költemény, 1919); *Viaskodó tavasz* (versek, 1923); *A próféta szerelme* (elbeszélések, 1926); *Az utolsó óra* (színmű, 1938); *Hazavágyom* (válogatott versek, 1941).

Élete tragikusan ért véget: gyilkosság áldozata lett.

Szilágyi László

(1925–1980)

Szilágyi László színész, rendező volt. 1948-ban műkedvelőként került Szabadkára, ahol rövidesen a társulat egyik legfoglalkoztatottabb színésze lett. 1964-től az Újvidéki Rádióhoz, majd a televízióhoz szerződött színészként, később rendezőként.

Szilágyi László a drámairodalom legnagyobb szerepeit alakította. Főbb szerepei: Mosca (Jonson: *Volpone*); Callimaco (Machiavelli: *Mandaragóra*); Petruccio (Shakespeare: *A makrancos hölgy*); Oberon (Shakespeare: *Szentivánéji álom*); Bátor (Gorkij: *Éjjeli menedékhely*); Hlesztakov (Gogol: *A revizor*); Leonardo (García Lorca: *Véres menyegző*); Jimmy (Osborne: *Dühöngő ifjúság*); Perföldy (Kisfaludy Károly: *A kérők*); Aurel (Krléža: *Léda*); Leprás Mátyás (Brecht-Weill: *Koldusopera*); Camille Sévigne, vizsgálóbíró (Achard: *A bolond lány*).

„Több mint hat évtizeddel ezelőtt színházcsinálókink lelkes kis csapata színháztörténetet írt itt, Délvidéken. A nagy színészegyeniségeken kívül, mint amilyen Pataki László, Sántha Sándor (mindketten részt vettek a színházavató előadásban), aztán R. Fazekas Piri, Fejes György, Ferenczi Ibi, Szilágyi László (hogy csak néhányukat említsem), ott voltak természetesen azok a színészek is, akik tehetségükkel, hivatástudattal a Magyar Színház alapjait lerakták. Ennek az alapozásnak, majd a lassú építkezésnek szívéis, elkötelezett »harcosai« voltak a rendezők is: Garay Béla, majd a későbbiek során Varga István, Virág Mihály, ifj. Szabó István, és persze a színész-rendezők, Pataki László és Szilágyi László.” (Faragó Árpád)

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozójának díjazottjai

HIVATALOS DÍJAK

1. A zsűri Pataki László-díjat ítélte oda a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának a találkozói legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Boldizsár Péter *Féldalmaink* című drámájának színreviteléért. Az előadás rendezője Király Sándor.

2. A zsűri a legjobb új formákat kereső produkció díjával, a Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppját Greguss Lilla-Gusztony Endre-William Shakespeare *Rómeó és Júlia* című előadásáért. Az előadás rendezője László Sándor.

3. A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjat adományozott a zombori Magyar Polgári Kaszinó Színjátszó Szakcsoportjának.

4/1. A zsűri közösségmegtartó tevékenységéért Faragó Árpád-díjjal tüntette ki a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportot.

4/2. A zsűri közösségmegtartó tevékenységéért Faragó Árpád-díjjal tünteti ki a szenttamási Vajdasági Népek és Nemzetiségek Hagományápoló Klubja Liliomfi Színjátszó Csoportját.

5. A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Sörfőző Károlynak, a Mara Amatőr Színház társulata tagjának ítélte oda az Örkény István *Tóték* című darabjában nyújtott alakításáért, Tót szerepének megformálásáért.

6. A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal Petrás Gizellát, a Mara Amatőr Színház társulatának tagját tüntette ki a *Tóték* című előadásban nyújtott kiváló alakításáért, Tótné szerepének megformálásáért.

7. A zsűri a legjobb férfi epizód szerepért járó Nagy István-díjat Buják Mihálynak, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoportja tagjának

ítélte oda a Ray Cooney *A miniszter félrelép* című drámában nyújtott kiváló alakításáért, a főpincér szerepének megformálásáért.

8. A zsűri a legjobb női epizód szerepért járó elismerést, a Magyar Piri-díjat Kovács Nemes Katának ítélte oda, a Mara Amatőr Színház *Tóték* című előadásában Ágika szerepének megformálásáért, valamint a topolyai Mosolycsalók *A dzsungel könyve* című előadásában nyújtott alakításáért.

9. A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal Gardil Rolandot tüntette ki. A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportjának tagját Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* c. előadásban láthatta a közönség.

10. A zsűri a legjobb összjátékért járó díjat a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoportnak ítélte oda *A miniszter félrelép* című előadás megvalósításáért.

11/1. A zsűri a csapatépítő tevékenységért járó díjat az Európa Kollégium társulatának adományozta.

11/2. A zsűri csapatépítő tevékenységért járó díjjal tüntette ki az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának csapatát.

12. A zsűri rendezői különdíjat adományozott Bosnyák Annamáriának, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja rendezőjének.

13. A zsűri különdíját a magyarkanizsai Együtt Velede – Értük Értelmi És Testi Fogytékosok Érdekeit Védő És Segítő Egyesület Mázlisták társulata vette át.

14. A Közönségzsűri díját a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport vette át Ray Cooney *A miniszter félrelép* előadás színreviteléért.

15. A Diákszűri díját a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport érdemelte ki.

KÜLÖNDÍJAK

16. A vendégszereplésre kiemelten érdekesült előadás büszke címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját az idei évben a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport vette át Ray Cooney *A miniszter félrelép* c. előadás színreviteléért.

17. A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját – vendéjátsszasi lehetőséget a Jadran színpadon – a temerini Jáccunk Trupp társulatának ítélte oda a *Rómeó és Júlia* című musical színreviteléért.

18. A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját – vendéjátsszasi lehetőséget a színházban – a nagykikindai József Attila Színtársulatának adományozta Boldizsár Péter *Féldálmánk* című drámájának színpadra állításáért.

19. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját – vendéjátsszasi lehetőséget a színházban – a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportjának ítélte oda Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* című előadásukért.

20. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját – vendéjátsszasi lehetőséget a színházban – A Mara Amatőr Színház társulatának adományozta Örkény István *Tóték* c. darabjának színreviteléért.

21. A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a nagybecskereki Madách Amatőr Színháznak adta át.

22. A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját – csoportos belépőt a színház valamely előadására – a zombori Magyar Polgári Kaszinó Színjátszó Szakcsoportja vette át.

23. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportnak adta át.

24. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület társulatának adományozta.

25. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és az Education & Language Nomads közös rendhagyó különdíját a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport kapta.

26. A zsűri a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének különdíját – ingyenes részvételt a Szép Szó táborban – Koberszki Lászlónak ítélte oda, akit a *Dr. Burke különös délutánja* című előadásban láthatott a közönség.

27. A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös különdíját – ingyenes részvételt a MADT táborban – Fercsik Bence-Máténak adta *Az angyalok nem sírnak* című drámában nyújtott alakításáért, Hadközeg szerepének megformálásáért.

28. A Wemsical Szerbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület különdíját, a Malom-színész-táborban való részvételt a zsűri Rapos Emmának, az Európa Kollégium társulattagjának ítélte oda Zsuzsa szerepének megformálásáért.

29. A zsűri a Magyar Szó napilap egyéves előfizetését adományozta Jenovay Lajosnak, a nagybecskereki Madách Amatőr Színház tagjának, a Spiró György *Prah* c. előadásban nyújtott alakításáért, a Férfi szerepének megformálásáért.

30. A zsűri a Magyar Szó napilap egyéves előfizetését adta át Rontó Mártának, a Nő szerepének megformálásáért Spiró György *Prah* c. előadásban nyújtott alakításáért.

31. A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését Francia Gyólai Klárának ítélte oda a Illyés Gyula *Tűvé-tevők* c. előadás rendezéséért, valamint a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportban kifejtett tevékenységéért.

32. A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését adományozta Robotka Istvánnak és Robotka Angélának, a szenttamási Liliomfi Színjátszó Csoport tagjainak a *Dél-panóniai mozaik* c. előadásban nyújtott alakításukért.

33. A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsoomagját Lackó Farkas Erzsébetnek, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület tagjának ítélte oda színészi, rendezői és csoportvezetői tevékenységéért.

34. A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsoomagját Döme Zoltán – Bimbó érdemelte ki, a zentai KEX Egyesületben kifejtett rendezői és csoportvezetői tevékenységéért.

35. A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsoomagját Galac Ódri Beátának, a zombori Magyar Polgári Kaszinó Színházi Szakcsoportja tagjának ítélte oda a *Maratonfutók díszköre* című előadásban kifejtett munkájáért.

36. A zsűri a Hét Nap hetilap könyvcsoomagját Aranyos Dominiknak, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színházi csoportja tagjának ítélte oda Margaret Mayo *A golya* című előadásban nyújtott alakításáért, Jimmi szerepének megformálásáért.

37. A zsűri a Hét Nap könyvcsoomagját adományozta Zsellér Martinnak, a szenttamási Liliomfi Színházi Csoport tagjának a *Dél-pannoniai mozaik* c. előadásban nyújtott alakításáért.

38. A zsűri a Hét Nap könyvcsoomagját adományozta Ádám Mónikának, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja tagjának, Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* c. előadásban Outechova szerepének megformálásáért.

39. A zsűri a Hét Nap könyvcsoomagját adományozta Bosnyák Adélnak, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja tagjának, Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* c. előadásban Svatava szerepének megformálásáért.

40. A zsűri a Hét Nap könyvcsoomagját adományozta Bohocki Martinnak, az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad tagjának, a Szabó Magda *Abigél* c. előadásban a katona szerepének megformálásáért.

41. A zsűri a zEtna Kiadó könyvcsoomag-különdíját Kerekes Zalánnak ítélte oda az újvidéki Színes Szilánkok és az Európa Kollégium társulata tagjának az *Abigél* és az *Angyalok nem sírnak* c. előadásokban nyújtott kiváló alakításáért, Kálmán Péter és Tibike, a felkelő szerepének megformálásáért.

42. A Forum Könyvkiadó Intézet könyvcsoomag-különdíját Bába Kristóf nyerte el, a Színes Szilánkok Diákszínpad és a topolyai Mosolycsalók tagja, Torma Gedeon, a felnőtt Maugli és Maugli apjának megformálásáért.

43. A Forum Könyvkiadó Intézet könyvcsoomag-különdíját Juhász Raffael kapta, aki a zombori Magyar Polgári Kaszinó Színházi Szakcsoportjának csapatát erősíti.

44. A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsoomag-különdíját Molnár Oszkárnak ítélte oda, aki a kupuszinai Sturcz József Színházi Csoport tagjaként, *A miniszter félrelép* c. előadásban Richard miniszter megformálásáért érdemelte ki az elismerést.

45. Az Életjel Kiadó könyvcsoomag-különdíját Szilagyev Dániel kapta, a kupuszinai Sturcz József Színházi Csoport tagja, George, a titkár megformálásáért *A miniszter félrelép* c. előadásban.

46. A zsűri motivációs különdíját, az ingyenes részvételt az idei MADT-ban Gyuránki Norbertnek adta, aki a nagyikindai József Attila Színtársulat tagjaként nyújtott emlékezetes alakítást a *Féltelmek* c. előadásban.

47. Mezei Erzsébet képzőművész munkásságáról szóló monográfia Zelenka Máté illeti meg a temerini Jáccunk Trupp *Rómeó és Júlia* c. előadásban Mercutio szerepének megformálásáért.

48. Mezei Erzsébet felajánlását, a képzőművész grafikáját Gusztony Endre érdemelte ki a temerini Jáccunk Truppban és Európa Kollégium színházi csoportjában kifejtett alkotómunkájáért.

49. Különdíjat érdemelt ki a zentai Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezetének társulata Lázár Ervin *A csodapatika* c. előadásukért.

Szívből gratulálunk mindenkinek!

